

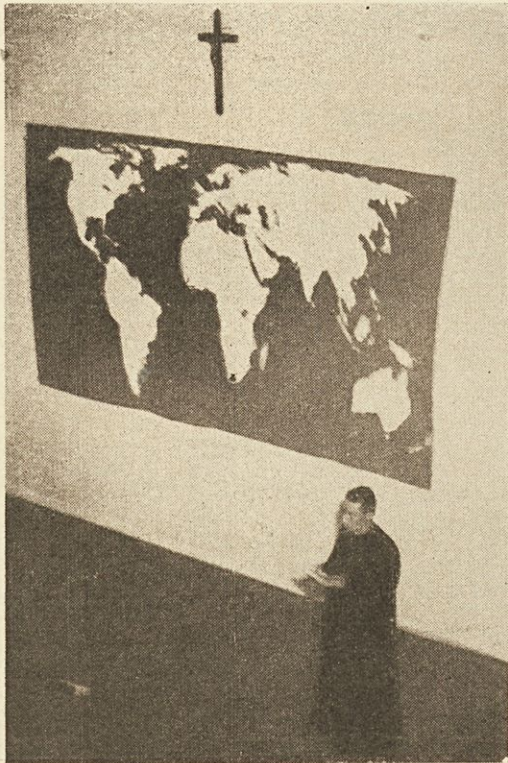
KATOLIŠKI MISIJONI

CVET IN SAD NA KITAJSKEM

Prav pred kratkim smo prejeli s Kitajske zanimivo pismo p. Albina MIKLAVČIČA z gornjo sliko, o kateri piše tole: Lani meseca februarja smo zbrali na moji misijonski postaji naše semeniščnike, kar jih v teh razmerah je. Na sedežu misijona je namreč nemogoče vzgajati duhovski naraščaj. Tu pa se za nas bolj malo brigajo in naša hiša ima vrhu tega še podzemeljski del, kamor nihče ne vtika nosu. Tako sem kar čez noč postal semeniški rektor... 21. decembra smo imeli, skoro lahko rečemo, zadnji dve novi maši, kajti vse kaže, da bo treba čakati kar celih 15 let, preden se bodo ti najmlajši povzpeli do oltarja, vmesnih pa ni... Na sliki vidite našega mi-

sijonskega škofa (z belo brado), mene in oba novomažnika ter naše "male semeniščnike". Več o tem, kako je preživel p. Albin Miklavčič zadnja leta — v poročilu.

V naslednjem naj pa navedemo izvleček iz drugega, tolažbe polnega pisma, ki smo ga po dolgem času prejeli od naših misijonarjev iz "Baragovega kitajskega misijona", tudi v notranjosti Kitajske, v provinci Kiangsi. Piše g. KOPAČ JANEZ CM, ki v lapidarnih stavkih izraža sledeče: 1. Prepričan sem, da bo na Kitajskem kmalu napočila doba zaželjenega obilnega misijonskega dela. Od vsepovsod bo treba k nam pošiljati misijonarje in sredstva. Jaz pa se bojim, da se katoliški svet,

Slika nam kaže urednika "DŽ" in "KM" pri misijonskem predavanju na proslavi Kristusa Kralja v Buenos Airesu, katero predavanje spodaj objavljamo.

tudi Slovenci, premalo pripravljena na to odločilno uro, 2. Ali bomo mi tu preživelj današnje in bodoče viharje in dočakali to uro, je v božjih rokah. Treba je pa zaupati v božjo previdnost. Doslej sem bil že ponovno v smrtni nevarnosti, postavljen pred ljudsko sodišče, a sem izšel iz bojev tako, da je bilo koristno za Cerkev. Stari katoličani so sicer skoro vsi odpovedali, mene in g. Wolbanka so tožili oblastem in šli v službo rdečih. A to so bili pač "rižni kristjani" . . . Na njih mesto je Gospod povabil druge. V enem letu sva vzgojila nad 40 novih kristjanov, spreobrnjenih iz poganstva v času, ko se je nama grozilo s smrtjo, dočim je bilo prejšnjih kristjanov, odpadnikov kakih 12, če se sploh more govoriti o odpadu, kajti prave vere niso imeli . . . Talko misijonar! čudoviti, izredni blagoslov božji! Odkod pač? Odkod neki, če ne iz molitev in žrtev, morda tudi tistih, ki jih poklanjajo našim misijonarjem v pomoč in Bogu na oltar goreče slovenske duše, zlasti tistih izmed rojakov, ki molijo živi rožni venec za slovenske misijonarje . . . MOLIMO, VZTRAJNO MOLIMO!

SVET KRISTUSU

SVET IN RAZPELO NAD NJIM . . .

Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina . . .

In Sinovo Srce je ljudi tako ljubilo, da je zanje svojo kri do zadnje kapljice prelilo . . .

Iz te krvi se je rodila Cerkev — naprej živeč Kristus na zemlji — do konca sveta . . .

Glejte jaz bom z vami vse dni do konca sveta . . .

Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji . . .

Pojdite torej in učite vse narode in krčujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal . . .

Oni pa so šli in učili povsod, oznanjujoč Kristusa Kralja in razširjajoč njegovo kraljestvo na zemlji, Cerkev.

Peter - Skala, temelj, na katerega je začel zidati Kristus, na katerem so zidali apostoli . . .

Pavel — apostol narodov, širitelj Cerkve.

Janez, apostol ljubezni, nove zapovedi o vseobjemajoči ljubezni Cerkve, ki želi vse narode privedi v svoje naročje . . .

In ostali . . .

Bili so kakor rodovitna zrna kraljestva Kristusovega na zemlji . . . Toda ako pšenično zrno ne pade v zemljo in en umrje, ne obrodi sadu — In učenec ni nad Učiteljem:

Kristus je s križem svet odrešil, Cerkev ustanovil . . . sadove njegovega odreženja morajo njegovi prinašati svetu, Cerkev širiti — tudi s križem in mučenigtvom . . .

Tako razumemo, da mlada Cerkev šele po 300 letih krvavih preganjanj, v katerih je, kot pravijo nekateri zgodovinarji, umrlo mučeniške smrti nad 11 milijonov kristjanov — zmagala v rimskem imperiju in se že v starem veku razširila še naprej, po Angliji in Irski, v Armeniji, Perziji, Arabiji, Abesiniji, in segla celo do Indije . . .

NAŠA SREČA

Noben narod se potem v Evropi ni mogel ustavljati sladkemu kraljevanju Kristusa Kralja. Germani v španiji in Italiji, Franži in Anglosaksonci, Nemci, Skandinavci in Slovani — med temi prvi Slovenci.

že nad 200 let pred nastopom svetih bratov Cirila in Metoda so prihajali misijonarji

iz severa in juga v naše dežele in postavljali temelje Cerkve med nami. Toda udomačila in zakoreninila sta jo trdno šele sveta brata Ciril in Metod — in glejte, tudi ta dva ne brez velikih žrtev in preizkušenj, ki jih je zlasti Metod po Cirilovi smrti moral prestati od Nemcev.

Slovenci! Eden najmanjših narodov sveta, pa smo bili tako zgodaj vključeni v Kraljestvo Kristusovo na zemlji! Za nami šele so se pokristjanili ostali slovanski narodi, mnogi drugi evropski in vsi ameriški ... in še do danes niso pokristjanjeni 100, 300, 400 in več milijonski afriški in azijski narodi.

Prva velika milost za Slovence, ki ji je pa kmalu sledila še druga, nič manjša: Ko smo se v Cerkev vključili, smo ji tudi ves čas zvesti ostali, med tem, ko so mnogi drugi narodi na ta ali oni način odpadali od nje, jo izgubljali. Ni nas premotil odpad vzhodnih Slovanov od Skale — Petra, niso nas pomohamedanili Turki, kakor mnoge naše južne brate, ni uspela protestantizmu njegova krivoverska nakana z nami — in prav nazadnje: ni in ne bo nas strl brezbožni komunizem, pa če nas še tako stiska.

Nasprotno, v nevarnostih, trpljenju, preganjanjih in bojih za Kristusa Kralja med nami se je naša vera in zvestoba le plemenitila, jeklenila ...

Naša pobožnost do Marije, naše evharistično življenje z nepozabnim evharističnim kongresom, gibanje Regnum Cristi s svetovnimi kongresi Kristusa Kralja, naš brezkompromisni odpor proti rdečemu brezbožtvu, ki je črpal svojo silo pred vsem v predanosti našega naroda kralju Kristusu — vse to je kakor en sam, skozi vso našo zgodovino zadnjih desetletij se ponavljajoči dokaz, da smo Slovenci kljub vsem bojem in žrtvam v preteklosti pridobili na naši verski in narodni moči, zrastle v neomajni zvestobi Kristusu Kralju.

NAŠA DOLŽNOST

Ali ni bilo pri vsem tem povsem naravno, da je naš narod dragoceni zaklad Cerkve, ki ga je sam tako zgodaj dobil in ga s tako izredno božjo pomočjo ohranjeval — skušal posredovati tudi drugim azijskim, afriškim in ameriškim narodom — z misijonskim delom!

Na osvajalno fronto Kristusa Kralja je začel pošiljati svoje zastopnike: misijonarje in misijonarke.

Prve slovenske misijonarje zasledimo v naši misijonski zgodovini okrog leta 1650 šele.

Odhajali so tedaj že v pogansko indijansko Mehiko, kot Marko Kapus, brata Ratkaja, Frajdenek ... na Kitajsko: Volbenk, Kofler in p. Janez Mesar — ter v Južno Ameriko, v Peru Sušica in v Paragvaj Horvat ... Ti so bili vsi jezuiti.

Nato nam misijonska zgodovina kakih 150 let molči o naših misijonarjih.

Kakor šentjanžev kres pa je vzplapola! a misijonska delavnost našega naroda ob Baragu in Knobleharju, njunih sodelavcih in naslednikih.

Svetniški škof Baraga je šel med severo-ameriške Indijance točno pred 120 leti, leta 1830, in je tam deloval skoro 38 let. Od njegovih številnih slovenskih delavcev in naslednikov naj omenimo le najvažnejše: Franc Pirc, ki je šel v misijone 52 leten, pa je tam delal še celih 40 let, in prišel umret v Ljubljano ... Lovrenc Lavtžar, ki je na severo-ameriških Velikih jezerih na misijonskem potu zurznil, Oton Škola, Janez Čebulj, škofa Mrak in Vrtin, in drugi.

Knoblehar pa je deloval v afriškem Sudanu, kamor je odšel leta 1848, a že po desetletnem nad vse bogatem delu izčrpan v Neaplu umrl kot vodja misijonskega okrožja centralne Afrike. Hitro so umirali tudi njegovi sodelavci: Dovjak po 3 letih, Kocjančič po dveh, Mjiharčič tudi po dveh, Možgan po 7, Trabant po 3 letih ...

Velik delež k gradnji Cerkve je slovenski narod po Baragu in Knobleharju doprinesel. Bila sta kakor dva plamena, ob katerih se je vžgalo še toliko drugih misijonskih plamenic.

A ko sta ta dva plamena ugasnila, je tudi ogenj misijonskih poklicev pojenjaval. In v naslednjih 50 letih je šla v misijone le mala skupina frančiškanskih misijonarjev, ki so pa na Kitajskem vsi na važnih misijonskih vodilnih mestih pokazali, kaj bi zmožel slovenski narod storiti tudi v tistih časih za širjenje božjega Kraljestva na zemlji, če bi imel malo več smisla za to ... Bili so to p. Veselko Kovač, p. Engelhard Avbelj in p. Baptist Turk. Slednji je umrl šele pred nekako petimi leti — po 36 letih neprestanega dela na Kitajskem.

Zanimivo pa je, da se je naše misijonsko delo začelo obnavljati prav tedaj, ko so bile zunanje okoliščine zanj najbolj težke: sredi prve svetovne vojne. Pri tem so imeli največ zasluge daljnovidni slovenski duhovniki kot dr. Ehrlich in drugi, in pa družba slovenskih lazaristov, ki so prav od te skupine sloven-

skih duhovnikov sprejeli pred 30 leti misijonirke Groblje z nalogo, da po njem misijonsko delujejo na misijonskem polju in v zaledju. Kakor nekdanj Slomšek, tako sta v tej dobi škofa Jeglič in Rožman dajala misijonski akciji najvišjo oporo in pobudo.

Ta akcija je povzročila nov pohod slovenskih misijonarjev na razne odseke osvajalne Kristusove fronte. Samo v desetih letih od 1929 do 1939 je odšlo v misijone 66 novih slovenskih misijonarjev in misijonark.

Druga svetovna vojska je ta pohod slovenskih borcev v svet ustavila, ne pa tako tudi misijonske akcije v zaledju, ki je, lahko rečemo, doživela v teh četih trpljenja svoje prečiščenje in poglobljenje. Po končani vojni so bili mnogi, ki so se med vojno pridno pripravljali na odhod v misijone, bridko razočarani, kajti namesto v misijone so šli v ječe ali v pregnanstvo, mnogi pa — v smrt. A s toliko večjo energijo so se iz svoje begunske poti skušali vsaj nekateri usmeriti na misijonsko pot, kar se jim je s posebno božjo pomočjo in celo z izrednimi ukrepi svete stolice tudi posrečilo. V zadnjih petih letih našega begunstva in izseljenstva je odšlo v misijone že vsaj 18 slovenskih misijonarjev in misijonark, v kolikor nam je znano: 6 lazaristov, 4 salezijanci, 2 jezuita, 1 frančiškan, 3 slovenjebistriške žolske sestre, 1 urgulinka in 1 laik, misijonski zdravnik.

Danes ima Kitajska 27 slovenskih misijonarjev, obe Indiji tudi 27, Afrika 20, Južna Amerika 4, Japonska 6... Skupno je 84 slovenskih misijonarjev, od tega 22 duhovnikov in prav toliko bratov laikov, 3 bogoslovci, 36 sester in 1 laični misijonar.

Kdo bi dejal, da je 84 slovenskih misijonarjev v misijonskem svetu velika stvar. A je to le premalo število. Tudi upoštevalo bi majhnost našega naroda, smo glede števila misijonarjev Slovenci na skoro zadnjem mestu med katoličani.

Če bi drugi katoliški narodi tako malenkostno sodelovali pri širjenju Cerkve, bi bil danes pogled na svet še vse bolj žalosten kot je.

KATOLIŠKI POGLED NA SVET

Med 2.200 milijoni ljudi na svetu, kolikor jih približno štejejo, je po 2000 letih širjenja Cerkve Kristusove samo 400 milijonov v Cerkvi... 240 jih je ločenih od nje: pravoslavni, 260 jih je v krivji veri raznih protestantskih

sekt... 300 milijonov vsaj je mohamedancev in 17 milijonov judov, kaka milijarda ljudi pa še živi v starem poganstvu.

Med temi 100 milijoni poganov, koliko je Cerkev že razširjena? Vsega skupaj je med njimi 23 milijonov katoličanov:

Največ jih je v Črni Afriki: Med 90 milijoni prebivalcev je 10 milijonov katoličanov; v Indiji med 300 milij. 4.500.000 katoličanov; na Kitajskem med 450 milijoni 3.250 tisoč katoličanov; na Koreji med 28 milijoni 178.000 katoličanov; na Japonskem med 70 milijoni prebivalcev komaj 130.000 katoličanov... in tako naprej.

V večini poganskih dežela je glavna ovira, ponekod celo edina počasnemu razširjanju Cerkve: pomanjkanje misijonarjev in misijonskih ustanov. Čim več misijonarjev in sredstev bi bilo, tem več poganskega sveta bi že bilo za Kristusa in njegovo Cerkev osvojenega.

Med Judi in mohamedanci Cerkev nič ne raste... Judje so v zadnjem času dobili celo svojo državo, kar bo njih zakrknjenost še povečalo...

Protestantje se v nekaterih deželah, zlasti v Angliji in USA, približujejo katoliški Cerkvi in mnogi tudi vstopajo vanjo... a na drugi strani pa se njih neštevilne sekte, ki jih je samo v USA 225 različnih, silno trudijo, da protestantizem razširijo, za kar najdejo zlasti ugodna tla v misijonskih deželah in v Južni Ameriki, tudi tu v Argentini, kjer zlasti v predmestjih vsepovsod naletiš na njihove molitnice in propagandiste.

Pravoslavni so zaenkrat še daleč od zedinjenja s Cerkvijo — morda jih bo trpljenje pod komunističnim jarmom približalo najbolj pozitivni protikomunistični sili — Cerkvi, pač peštvu...

VELIKA NEVARNOST

Toda ko pregledujemo razna verstva in njihov položaj v primeri s katoliško Cerkvijo in ko ugotavljamo žalostno dejstvo, da je komaj dobra šestina človeštva v Cerkvi Kristusovi, drugi pa izven nje... ne smemo prezreti še drugega še bolj žalostnega dejstva.

Ko je Pij XII. dal kot geslo letošnjega svetega leta "Veliki povratek k Bogu", je imel v mislih pogane, da se obrnejo od malikov nazaj k nemu in edinemu pravemu Bogu; je imel v mislih jude in mohamedance, ki Kristusa sicer poznajo, a ga ne priznajo kot svojega Kralja: da ga priznajo; je imel v mi-

slih tudi protestante in pravoslavne, ki so se bodisi od resnice bodisi od skale Petrove ločili, da se spet povrnejo v očetovo hišo... vse to je imel pred očmi, da, a zlasti je imel v mislih tisto nikdar prešteto, a vedno bolj naraščajočo maso brezbožcev, ki jih je mnogo, premnogo i med pogani i med judi in mohamedanci i med protestanti in pravoslavni — da, celo med katoličani.

Imel je Pij XII. pred očmi to kugo novega poganstva: materializem, ki preplavlja človeštvo ter ga odvrta počasi, pa gotovo, od Boga. In zlasti je imel pred očmi tisti sad materializma, ki je danes v prvi napadalni vrsti antikristovih sil — komunizem, ki mu je uspelo spraviti pod svoj vpliv ostale dežele za železno zaveso, Kitajsko in mase trdnih privržencev v ostalih deželah sveta.

Silno škodo je napravil Cerkvi mohamedanizem, ki jo je pred stoletji pregnal takorekoč iz nje zibelke. Male Azije, Severne Afrike...; silno škodo dela božjemu kraljestvu svetovno judovstvo z mamonskim in masonskim vplivom; silno škodo sta povzročila Cerkvi protestantizem in pa žalostni vzhodni razkol: a vsa ta škoda je le malo v primeri z nevarnostjo, v kateri se nahaja danes Cerkev radi brezbožnega materializma...

Nobena zabloda še ni bila tako vesoljna kot brezverski materializem. Ta materializem spravlja v še bolj bedno stanje, takorekoč iz dežja pod kap, nekristjane, to je pogane, mohamedance in jude, ki so doslej vsaj še v Boga ali bogove verovali, pa v dušo in nje nesmrtnost, so cenili in gojili duhovnost v človeku... pod vplivom materializma pa postajajo vedno bolj pravi brezbožci, res neverniki v polnem pomenu besede, dočim so bili preje samo nekristjani...

Ta materializem pa ogroža tudi vse kristjane, ne le one, ki so v zmoti krivoverstva ali ločeni od Petra, ampak tudi katoličane, tudi nas, slovenske katoličane, doma in v tujini...

Ta materializem je še posebno nevarna zato, ker je kakor kak zmaj z vedno na novo se porajajočimi strupenimi glavami: če mu eno odsekaš, takoj zraste druga, še bolj strupena. Sedaj je najgroznejša glava tega zmaja svetovni komunizem. Bridko se pa varamo, če mislimo, da smo kot smrtni nasprotniki komunizma že varni pred materializmom. Materializem tudi za nas še živi in vedno bolj živi in grozi... In tudi če bo po vsem svetu komunizem premagan, mi in svet še daleč ne bomo rešeni, ker materializem, oče komuniz-

ma, bo obstal in bo rodil nove in nove svoje otroke, dokler ne bomo njega samega v sebi in v drugih dokončno nadvladali, premagali.

Najbolj čudno in hitro spoznavno se kaže ta kraljestvu Kristusovemu najbolj nevarna zabloda sodobnega človeškega rodu v vedno večjem pomanjkanju smisla posameznikov in družbe za duhovne vrednote človeka in družbe. Kot na stare rimske pogane bi tudi na današnje materialistično usmerjene ljudi pokazal sveti Pavel in dejal: Njih bog je njih trebuh... Današnji v materializem pokopani človek, pa naj bo katoličan ali pa jud in pogan, ima veliko smisla in časa in denarja za materialne dobrine — duhovne, zlasti verske pa vedno bolj odriava, briše iz svoje zavesti in svojega življenja, s tem pa zanemarija tudi skrb za dušo, večnost, Boga, Kristusa in njegovo kraljevanje.

To je, kar strahoma opazujemo v svetu in zlasti tudi v tej deželi, to je, kar edino spravlja v resnično nevarnost našo domovino, to je, kar zastruplja že tudi nas v tujini...

Rešitev za nas, za narod, za katoliški svet, za človeštvo je samo v tem, da se vsi katoličani trdno oklenemo Kristusa Kralja in njegove Cerkve in katoliških načel... da iz tega zaklada božjega, nadnaravnega in duhovnega življenja sami sebe prerajamo, istočasno pa z vsem tem žejo človeštva napajamo.

REŠITEV ZAVISI OD NAS.

Katoličani se premalo zavedamo, da je rešitev človeštva izključno v naših rokah! Samo mi imamo v polnosti tisto pot, resnico in življenje, ki je Kristus, v katerem edinem je sveta rešitev. Če bomo bolj izžarevali tega Kristusa v svet, bomo svet rešili in z njim sebe... če pa bo katolicizem ostal tako brezbrizen kakor je sedaj, potem... Stražna je naša odgovornost!

Slovenski narod je dosedaj na splošno dobro stal na branjku Kristusovega kraljestva na zemlji, kakor smo že povdarili. Veliko nas je stala ta zvestoba že nekoč, še posebno pa v zadnjem času. A kakor lahko mislimo, da se je naš narod v zgodovini ohranil prav zaradi te zveste odpornosti proti silam teme, tako lahko upamo, da nam bo tudi naša polpretekla borba proti komunizmu doma in današnja borba proti materializmu v tujini dosegla pri našem Kralju Kristusu milost zmage, vstajenja za nas in za svet!

Predaval na proslavi Kristusa Kralja v Buenos Airesu L. L. C. M.

PRAZNOVANJE MISIJSKONSKE NEDELJE

Zalostna izkušnja iz polpreteklosti je Slovence naučila slediti Cerkvi v njenih smernicah za naše katoliško življenje in delovanje. Le če bomo katoličani kot en mož stali za Petrom in s Petrom, bomo kos velikim nalogi, rešiti svet in sebe za Kristusa.

Med najvažnejšimi smernicami Cerkve so nje smernice za sodelovanje pri rasti Cerkve, za misijone. Žal se tudi teh smernic le malo katoličanov oklepa in drži. Da bi se vsaj enkrat v letu vsi katoličani združili v misli in molitvi in žrtvi za misijone, zato je Cerkev postavila **misijonsko nedeljo**, predzadnjo v oktobru. Tedaj naj se da vsakemu katoličanu prilika, da vsaj v najmanjši meri izpolni svojo dolžnost.

Ali smo Slovenci letošnjo misijonsko nedeljo storili to, kar pričakuje Cerkev od nas? Kako je bilo v domovini, si lahko mislimo. Upamo, da so bili ljudje vsaj v cerkvah opozorjeni na misijonski praznik in da so vsaj molili in trpljenje darovali za misijone. Kakšne zunanje proslave, organiziranja DŠV, misijonskega tiska in drugo, tega pač tamkaj ni bilo.

In Slovenci drugod po svetu?

Na **Primorskem** je bila misijonska misel vedno živa, zlasti po zaslugi škofijskega voditelja papeških misijonskih družb v Gorici mons. dr. Brumata, katerega vpliv seže v tem pogledu daleč preko mej goriške nadškofije tudi v tržaško. Pričakujemo torej od tam ugodnih poročil o praznovanju misijonske nedelje.

V **Severni Ameriki, v USA**, imajo katoličani svoje gmotno prispevanje k potrebam Cerkve zelo dobro urejeno in je tudi za to poskrbljeno, da vsak kolkaj živi katoličan, ki se vsaj nedeljske službe božje udeležuje, letno prispeva svoj delež za DŠV in druge vesoljne misijonske akcije. Tako tamkaj akcija za DŠV in praznovanje misijonske nedelje doseže kar neprisljčno tudi naše rojake, v kolikor so še živi udje cerkvenega občestva. Gotovo nam bo ta ali ona nekdanja misijonska krožkarica v kakem pismu popisala svoje vtise o misijonski nedelji v USA, pa jih bomo v našem listu objavili vsem bralcem.

V **Kanadi** menda ni čisto tako kot v USA urejeno. A kar je najnovejših slovenskih naseljencev, so se že lani izkazali in niso pustili misijonske nedelje kar mimo iti, ampak so zbrali lepo vsoto za DŠV in menda pri svojih organizacijah tudi misijonske sestanke, celo molitveno uro imeli za misijone, če nas spomin ne vara.

In v **Argentini**, kjer nas je največ novodošlih skupaj in kjer se nekako versko in kulturno središče naše najnovejše emigracije vedno bolj uveljavlja?

Iz Mendose poročajo, da so se tamkaj na misijonsko nedeljo popoldne rojaki zbrali k misijonski moitveni uri v zelo velikem številu. Vsekakor jih je bilo več kakor pa pri misijonski pobožnosti domačinov, da bi bila ena sama za celo ogromno mesto. . . Tudi DŠV imajo rojaki tamkaj posebej organizirano in so jo ob letošnji misijonski nedelji obnovili.

V **San Luisu** je misijonski krožek ljubljanskih bogoslovcev priredil nad vse uspelo misijonsko akademijo za misijonsko nedeljo. Sobota, v kateri imajo podobne prireditve, so v ta namen povsem "zmisijonarili": vse štiri stene so okrasili z velikimi, umetniško zasnovanimi misijonskimi diagrami. Glavno predavanje pri akademiji je imel prof. dr. Franc Gnidovec. Pred vsem so pa naši bogoslovci tiste dni okrog misijonske nedelje veliko molili, zlasti za slovenske misijonarje, ki so jim poklonili sledeči duhovni šopek, zbran v času od 1. avgusta do 15. oktobra: 137 svetih maš, 137 sv. obhajil, 131 obiskov Najsvetejšega, 137 rožnih vencev, 51 križevih potov, 230 posameznih žrtev.

In v **Buenos Airesu**? Nekaj napredka od lanskega leta smo le napravili v pogledu praznovanja misijonske nedelje, da si še daleč nismo zadovoljni. Kaj se je torej izvedlo?

"Oznanilo" za misijonsko nedeljo je bilo posvečeno izključno misijonski misli. Popoldne so bile po slovenskih cerkvah misijonske pridige; na Belgrano in v Ramos Mejia tudi nabirke za DŠV. Popoldne je bila na Belgrano najprej misijonska molitvena ura, potem pa zborovanje DŠV v dvorani, o čemer spodaj. Med tednom je izšel in se začel prodajati **Misijonski koledarček 1951**. Na praznik Kristusa Kralja pa je bilo glavno predavanje pri proslavi posvečeno misijonski misli, to je širjenju kraljestva Kristusovega po svetu. Bila je ta proslava v veliki dvorani šolskih bratov de la Salle na Rio Bamba 650 v Buenos Airesu in se je je udeležilo kakih 800 ljudi. Ves čas od misijonske nedelje naprej misijonski apostoli vpisujejo oziroma obnavljajo včlanjenje naših ljudi v papeško misijonsko Družbo za širjenje vere, kar pa še ni zaključeno.

MISIJSKONSKO ZBOROVANJE DŠV V BUENOS AIRESU

Oder salezijanske dvorane na Belgrano je bil okrašen s slikami treh misijonske pomembnih osebnosti: sv. Frančiška Ksaverija zavetnika misijonov, Pavline Jaricot, ustanoviteljice DŠV, in Barage, največjega slovenskega misijonarja. Vse tri portrete je nalašč za to priliko naslikal g. Stane Snaj (ki je tudi izdelal pet metrov dolgi svetovni zemljevid za misijonsko predavanje na proslavi Kristusa Kralja).

Č. g. Lenček Ladislav je najprej navzoče rojake pozdravil in začel zborovanje z molitvijo.

Nato je imel g. France Žužek načelnj misijonski govor, v katerem je pred vsem naslikal boj dveh sil v današnjem svetu: Cerkev in komunizma, ki tekmujeta v osvojitvi sveta. Ob tej tekmi noben katoličan ne sme ostati ob strani križem rok.

Vsa dvorana je nato stoji zapela misijonsko himno "Zbudite se, katoličani!"

Sledil je referat članice misijonskega odseka gđc. Irene Lesar o življenjskem misijonskem poslanstvu Pavline Jaricot.

Gđc. Anica Sleme je deklamirala pesem Nikolaja Jeločnika v čast največji misijonski delavki, Mariji, prvi misijonarki, materi pogonov, kraljici misijonov.

Predsednik slovenskega dužnopastirskega misijonskega odseka g. Marjan Loboda je referiral o tem odseku, njega početku, nalogah in ciljih, pod naslovom: Naše misijonsko sodelovanje.

G. Nikolaj Jeločnik je nato recitiral globoko zasnovano misijonsko pesem neznanega pesnika: Molitev pod križem.

Pod geslom "Barago na oltar" je g. Ladislav Lenček CM spomnil navzoče na našega največjega misijonarja, ki je postal že nekaj simbol slovenske misijonske dejavnosti, za katerega beatifikacijo se že desetletja med Slovenci dela, a se zdi, da se stvar kar nikamor naprej ne premakne. Da bi vsaj mi, protikomunistični begunski naseljenci, ki smo po njegovi izrecni priprošnji doživeli tako lepo rešitev našega izseljenskega vprašanja, ki pa imamo pred seboj še večjo potrebo — po vrnitvi in obnovi domovine, da bi vsaj mi v Barago bolj zaupali, se bolj k njemu po pomoč obračali, tudi čudeže od njega oziroma na njegovo priprošnjo od Boga izprosili ter si tako prvega rojaka na oltarje postavili!

Nato je voditelj zborovanja predlagal navzočim nekaj misijonskih "resolucij", ki so bile z odobravanjem sprejete in se glase:

RESOLUCIJE MISIJONSKEGA ZBOROVANJA SLOVENSКИH IZSELJENCEV ČLANOV DŠV NA MISIJONSKO NEDELJO 22. X. 1950

1. Hočemo biti živi člani DŠV in torej izpolnjevati vestno vsak svojo člansko dolžnost molitvi in gmotnega prispevka.

2. Hočemo DŠV razgiriti med vse naše rojake v izseljenstvu. Zato bo vsak član DŠV skušal pridobiti vsaj še enega člana.

3. Začenši z mesecem decembrom se bomo mesečno shajali k misijonski molitvi in misijonskemu sestanku, vsako prvo nedeljo, vsak, kadarkoli bo mogel.

4. Zaupno in vztrajno se bomo priporočali v naših zadevah svetniškemu škofu Baragu, da izprosimo od njega uslišanj, in bomo radi molili za njegovo beatifikacijo, proseč Boga, naj s čudeži poveljiča svojega služabnika.

5. Slovenskim misijonarjem hočemo toliko bolj pomagati, kolikor manj jim more priskočiti na pomoč domovina.

Nato je prebral pozdravno pismo vsem slovenskim misijonarjem:

DRAGI NAŠI MISIJONARJI IN MISIJONARKE,

borci slovenskega naroda v osvajalni vojski Kristusa Kralja!

Vaši rojaki, slovenski izseljenci v Velikem Buenos Airesu, zbrani na misijonskem zborovanju ob priliki misijonske nedelje 22. oktobra 1950, potem ko smo molili za Vas pri misijonski molitveni uri, se Vas spominjamo z najtoplejšimi pozdravi, mislimi, čustvi in hotenji, Vam častitamo k vztrajnosti v danes tako težki borbi za Kristusovo Kraljestvo in Vam obljublamo, da Vam hočemo čim prej postati krepko zaledje, katero naj bi Vam nudilo v molitvi, gmotni pomoči in novih sodelavcih vsaj mali del tega, kar bi Vam tako rada nudila zaslužena domovina, pa ne more. Vi pa moite in svoje misijonske žrtve darujte Bogu tudi za nas, da bomo kot zvesti katoliški Slovenci gojili misijonsko misel in delo. Posebno pa Vas prosimo, molite in žrtvujte zlasti za našo ljubo domovino, da čim prej vstane v novo življenje, saj boste z njo vstali k poživljenemu misijonskemu delu tudi VI.

Vaši rojaki v Velikem Buenos Airesu. B. A., 22. oktobra 1950.

Navduženje zborovalcev je doseglo svoj višek, ko je bilo predlagano pozdravno pismo tudi našemu nadpastirju dr. Gregoriju Rožmanu:

PREVZVIŠENI NADPASTIR!

Slovenski izseljenci Velikega Buenos Airesa, zbrani na misijonskem zborovanju o priliki misijonske nedelje 22. oktobra 1950, Vas najvdaneje pozdravljamo!

V svoji dalekovidni nadpastirski modrosti ste prav v letih druge svetovne vojne, kljub okupaciji in revoluciji, tako prenovili, razvili in utrdili misijonsko misel med svojimi škofljani, da smo jo mogli ponesti s seboj v begunstvo in izseljenstvo, kjer začenja roditi vedno lepše sadove za rast Kristusove Cerkve.

Zavedajoč se, da bo tudi naša domovina varna v božjem naročju šele tedaj, kadar bo po misijonskem delovanju svete Cerkve ves svet podvržen sladkemu kraljevanju Kristusa Kralja — Vam kot najvišjemu predstavniku Cerkve v našem narodu obljublamo, da bomo sredi tujine tudi v misijonskem pogledu hranjevali zvestobo slovenski katoliški tradiciji, da jo bomo tako mogli neokrnjeno ponesti s seboj nazaj, ako nam božja Previdnost nakloni vrnitev v vstalo domovino.

Na zborovanju smo med drugim tudi sklenili, da bomo poživili v sebi zaupanje do našega svetniškega škofa Baraga, priporočajoč se mu za uslišanje, in da bomo delali in molili za njegovo beatifikacijo.

KRIŽ V ČRNO AFRIKO!

Tudi v črni Afriki imamo Slovenci nekaj svojih misijonarjev in misijonark. Za nekatere že skoro deset let nič ne vemo, ker doslej še ni uspelo obnoviti stikov z njimi, drugi pa se nam od časa do časa oglasijo, najbolj pogosto pač brat Karel Kerševan, ki je šel pred kakimi tremi leti iz Rima odpotovat v Belgijski Kongo, in pa br. Valentin Poznič, ki je pa že drugo desetletje v Južni Afriki.

Č. br. Valentin Poznič, F. S. C. piše iz Glen-Cowie v Transvaalu dne 10. IV. sledeče:

Najprej se Vam moram prav lepo zahvaliti za pošiljanje "Katoliških misijonov", "Duhovnega življenja" in "Svobodne Slovenije". Tako imamo spet zvezo z rojaki v tujini in domovini ter zlasti s slovenskimi misijonarji, raztrešenimi po vsem svetu. Z velikim veseljem sem zlasti prebiral poročilo o obisku dr. Gregorija Rožmana, ljubljanskega škofa, v Argentini.

V naslednjem naj Vam v kratkem opišem, kako smo tukaj med vojno živeli. V splošnem je nismo veliko čutili. Le nekaj misijonarjev so za kratek čas internirali, nekaj drugim pa prepovedali oddaljiti se s postaje. Misijonsko delo se je tako lepo nadaljevalo.

Tu v Glen-Cowie smo v letih 1941—1942 postavili veliko novo bolnišnico, pri kateri sem moral večji del zidavo sam voditi in tudi za vsakršno delo prijeti, kajti nismo mogli dobiti dovoljenja, da bi prišli še z drugih postaj bratje na pomoč, razen enega postarnega. V septembru smo v navzočnosti oblasti bolnišnico slovesno odprli. Bolnišnica sedaj prejema nekaj državne podpore.

Leta 1943 so me poslali predstojniki na misijonsko postajo White River. Tam sem postavil dve manjši hiši in prezidal več drugih poslopij, kjer me je spet čakalo veliko dela, ker je bilo treba iz navadnih kmetiške hiše napraviti našim misijonskim potrebam primerno poslopje. Postavili smo tudi eno novo hišo z dvema sobama in veliko kapelo, kjer je potem

žajvelo Najsvetejše. Tudi nova šola je prišla brz na vrsto.

Ko sem bil januarja 1943 v glavnem s temi deli pri kraju, sem moral spet nazaj v Glen-Cowie, kjer smo dobili dovoljenje za postavitev nove cerkve v 20 km oddaljeni vasi z že kakimi 60 katoličani, ki so se dotedaj mogli udeleževati sv. maše le v zasebni hiši. Ker so ljudje sami veliko dela opravili, je šla zidava bitro naprej, tako da je bila cerkva v maju že narejena in posvečena. Na postaji smo nato postavili veliko hišo s petimi sobami za dekleta, pri hiši za fante pa smo prizidali veliko sobo. Tako smo pridobili prostora za kakih 200 gojencev. Ker se je tudi število šolskih otrok vedno dvigalo, smo še žolo povečali za štiri velike razrede, tako da imamo sedaj 8 velikih sob in s tem prostora za kakih 400 učencev.

V zadnjem času smo odprli tudi 3 zunanje žole in eno cerkvico, ki so jo naši verniki sami postavili. Ker so vse zunanje žole zidane tako, da se v njih tudi služba božja opravlja, smo imeli tako po vsem misijonu posejane bogoslužne prostore, ki pa jih ni bilo mogoče pogosto uporabljati v ta namen — radi pomanjkanja misijonarjev; dolga leta sta bila namreč za cel misijon le dva patra in kak brat. Lanskega januarja je pa prišlo kar naenkrat 10 patrov in 3 bratje in misijon je silno zavetel.

Med novodošlimi je bil tudi slovenski pater Kladnik, ki je takoj prišel k nam v Glen-Cowie, kjer se je najprej pridno učil angleščine in potem "sesuti" jezika. Ker pa so lani odprli dve novi postaji, je moral g. Kladnik oditi na eno teh postaj. Naša prefektura je postala vikariat in smo dobili tudi svojega škofa v osebi doseclanjega prefekta. Lansko leto 23. januarja je bilo škofovsko posvečenje na naši glavni postaji Maria Trost, starejšim slovenskim misijonskim prijateljem zelo poznani radi de-

Na vse to naše misijonsko mišljenje, hotenje in dejstvanje ponižno prosimo Vašega nadpastirskega blagoslova!

Vaši vdani duhovni otroci
B. A., 22. okt. 1950.

Na to pismo se je prevzišeni takoj po vrnitvi z romanja v Rim že oglasil iz USA s sledečimi dragocenimi besedami: Najlpša hvala za pozdrave z misijonskega zborovanja! Saj nas vse mora prevevati misijonska miselnost in ogrevati misijonsko navdušenje. To je in bo potrebno za delo doma in v misijonskih deželah!

Končno je povzel besedo navzoči glavni slovenski dužni pastir v Argentini č. g. Orchar,

ki je v daljšem in klenem govoru povdaril, da nam mora biti misijonska ideja in misijonsko delo vsem, prav vsem drago in sveto. Zlasti naj bi sodelovali tudi izobraženci. Misijonskemu odseku, ki je organ slovenskega dušnega pastirstva v Argentini, moramo biti hvaležni, da nam pomaga pri izpolnjevanju naše misijonske dolžnosti. Če ga ne bi bilo, bi ga morali ustanoviti. Hvala Bogu, misijonski odsek že imamo, treba je samo, da sledimo njegovemu misijonskemu vodstvu in sodelujemo pri skupnih misijonskih akcijah.

S pesmijo **Povsod Boga** in vzklikom **Živel Kristus Kralj** se je nad vse pričakovanje lepo uspelo zborovanje zaključilo.

L. L. C. M.

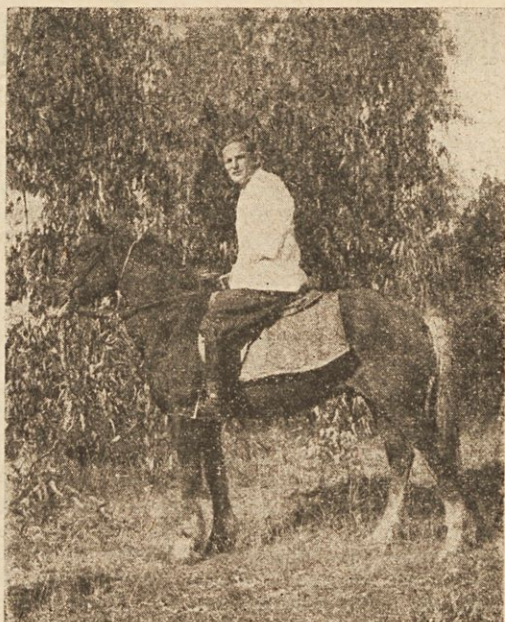
Jovanja p. Musarja in br. Kolenca tamkaj. Ena prvih akcij novoposvečenega škofa je bila ustanovitev že dolgo zaželjene družbe domačih sester "Hčera presv. Srca Jezusovega" s sedežem v Glen-Cowie. Lani septembra je bilo prvih šest preoblečenih in sprejetih v novicijat. Nov sestre se bodo naselile in začele samostojno življenje v bivši hiši belih sester, za katere sedaj zidamo novo poslopje. K stari hiši pa bo treba kmalu kaj prizidati, kajti vse kaže, da bomo med črnkami dobili veliko dobrih poklicev za novo družbo. Belih sester nam je zelo manjkalo, zato bo nova domačinska sestrška družba zamašila veliko vrzel v našem misijonskem delu, zlasti na postajah, kjer imamo gojenke. Kar je pa glavno, sestre domačinke bodo zelo molile za spreobrnjenje rojakov, poganov kot protestantov, kajti tu gre spreobračanje zelo počasi naprej. Velika noč je vendar misijonarjem navadno v veliko veselje in tolažbo, kajti na ta praznik navadno krščujemo novospreobrjence. Tudi letošnjo Veliko noč smo imeli velik tak praznik: prišlo je toliko ljudi skupaj, da jih je polovica morala ostati zunaj cerkve. Krščencev je bilo 38. Z veseljem pa opazamo, da ima naša sveta vera za črnce veliko večjo privlačnost kot pa protestantske sekte. Ker pa stavi na novospreobrjence tudi veliko večje zahteve, zato je treba dolgotrajnih naporov in notranjih bojev, preden se kdo odloči, da se je oklene. Upamo pa, da bomo dočakali čas, ko bo večina tukajšnjih prebivalcev katoliška... Bog daj! Molite tudi vi v ta namen!

Br. Karel Kerževan pa nam iz Irebu, Belgijskih Kongo, v pismu z dne 1. junija tole poroča:

Letošnjo Veliko noč smo imeli prvič sveto mašo na prostem. (Glej sliko desno!) Priprave za to posebnost so bile kajpada tvegana stvar, kajti tiste dni skoro ni bilo dneva brez dežja. Pa je Bog dal, da je v ponedeljek pošteno deževalo, dan preje, vstajenjska nedelja, pa je bil nad vse lep. Ob velikih praznikih se namreč zbere na naši postaji ogromno ljudstva, tako da je tudi naša sicer prostorna cerkev, ki je kakih 40 m dolga, premajhna. Nekaj novega za naše domačine je bilo letos tudi prvo sveto obhajilo devetletnega Marka, sinčka našega tukajšnjega zdravnika. Vsa zdravnikova družina je bila ta dan gost misijona. Vseh Belih je v Irebu kakih 30, povečini vojaki in njih družine.

O Binkoštih smo imeli krščenje odraslih to pot domačinov iz notranjosti misijona. Na dva kilometra oddaljeni pristavi smo priredili katehumenat, kjer so se poklicani v teku šestih mesecev izpopolnili v znanju katekizma, ki jim ga je tu razlagal sam misijonar. Prve nauke jim namreč podaja domači katehist v njih rojstnem kraju. Na pristavi, kjer smo uredili šestmesečni katehumenat, je tudi kapela, tako da so imeli katehumeni tudi priliko pogosto prisostvovati službi božji, kar jim je sicer v notranjosti dežele le redkokdaj možno.

Vzdrževati tak katehumenat ni kar tako. Katehumeni so navadno najrazličnejše starosti: onemogle starke in starci, mladi zakonski pari s kakim otrokom, bolehnih in zdravih. Dati

P. Albin Kladnik F. S. C.

jim je treba primerno stanovanje, poskrbeti za njih želodce in pokriti goloto. Dosedaj smo jih imeli navadno kakih 39 naenkrat. Treba jih je nadzorovati, poravnati nasprotstva, ki se pojavijo, jih primerno zaposliti. Za otroke narave in pragozda je tako življenje kakor ječa in jim je treba veliko milosti in naših molitev, da vzdrže do svetega krsta. Misijonarju, ki ta katehumenat vodi, je treba posebne potrpežljivosti in modrosti, da po kaki nerodnosti sebe in njih ne spravi iz ravnotežja in ne izkvari začetega delovanja milosti. Treba je moliti, veliko moliti za misijonarje in njim poverjene duše.

Hvaležno pozdravljam Vas in vse rojake, zlasti one v misijonih!

NOVOMAŠNIKI V MISIJONIH

Zadnji čas smo prejeli pisma tudi od dveh naših misijonarjev-kandidatov za mašniško posvečenje. To sta salezijanski bogoslovec Stanko Pavlin, ki študira v Hongkongu, in lazaristovski bogoslovec Andrej Jerman, ki je študiral na Kitajskem, sedaj pa radi večjega miru študira začasno na bližnjih Filipinih.

Prvi, Stanko Pavlin, piše tole:

Hongkong, 21. sept. 1950

Prejel sem Vaše lepo pismence in Vam takoj odpisem. Vem, da nimate veliko časa pisati, in zato sem Vam še bolj zahvalim, da ste bili tako dobri in ste mi odgovorili. Res sem pričakoval novic iz Argentine, ker me zanima, kako se Slovenci tam v novi deželi počutite in kako živite... Vesel sem tudi, da ste organizirali misijonski odsek, ki ima namen moliti in sodelovati za misijone. Zahvalim se vsem članom za pismo, ki so mi ga poslali skupno z Vašim. Povejte jim, da sem zelo hvaležen za vse, kar žrtvujejo za misijone in tudi zame. Zagotovite jih, da molim in bom vedno molil zanje in za vse njih posebne namene.

Pred kratkim sem se selil, a ne daleč, komaj dvajset minut od mojega prejšnjega časnega bivališča v zavodu "Aberdeen", kamor so nas spravili begunce iz Šanghaja. Sedaj sem v našem "sholastikatu". Z bratom Mrzelom, se od časa do časa še vidiva in kaj pokramljava, dasi nisva več v isti hiši, če ne drugače, po telefonu.

Tukaj je vse mirno in upamo, da bo še dolgo tako ostalo. V Kunmingu je pa vse kakor na nitki. Gospod ravnatelj Majcen in njegovi zavod držijo "z zobmi". Ravnatelj šole ne sme biti noben duhovnik, ne Evropejec in niti ne Kitajec. V šoli so komunistična predavanja in sestanki vsak dan, prav tako ples in godba. Od časa do časa se tudi učijo. Ni pa zavod več samo za fante, ampak kar po-

Bogoslovec Stanko Pavlin in misijonski brat Mrzel, oba salezijanca, na cesti pri Hongkongu

mešano, fantje in dekleta, gojenci in gojenke, učitelji in učiteljice... Naši misijonarji ne morejo prav nič storiti proti, kajti skušajo reševati, kar se rešiti da, in zato je treba, da vsaj na postojanki ostanejo... Priporočam Vam in vsem rojakom, da molijo za našega gospoda ravnatelja Majcena in za njegov zavod v Kunmingu.

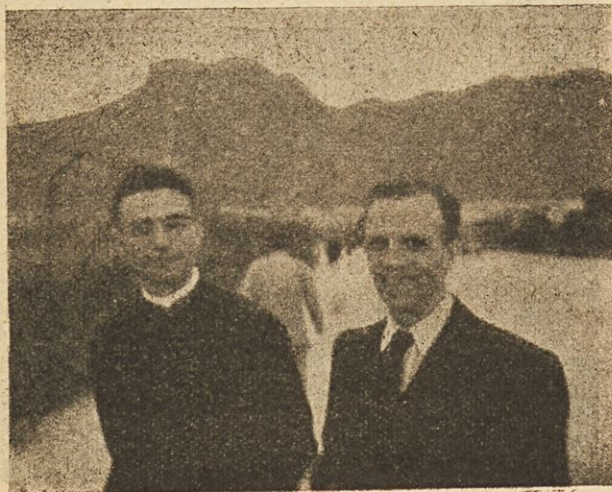
Zahvaliti se moram še zlasti za to, ker ste se v misijonskem odseku začeli zanimati za moj brevir... Meseca avgusta sem prejel štiri nižje redove, in če bo šlo vse mirno naprej, bom drugo leto 19. junija prejel subdijakonot, ko bom začel moliti brevir. Tako imajo tista dobra dekleta še čas, da izvedejo akcijo za brevir. Seveda, ker smo v tako nestalnih časih, tudi tu velja: bolje preje kot pozneje. — Prav lepo pozdravljam Vas in vse Vaše sotrudnike!

Gospod bogoslovec Andrej Jerman pa piše:
Mandaluyong, 29. 6. 1950

Pošiljam Vam neko poročilo o razmerah na Kitajskem, ki Vam utegne prav priti. Pred nedavnim sem prejel pismo našega sobrata, primorskega rojaka g. Cirila Čarga C. M., iz Šanghaja, v katerem mi naroča, naj mu prodam njegov kino aparat za kakršno koli ceno in izkupiček pošljem njemu na Kitajsko, kjer je v skrajni denarni sili. Poleg tega mi g. Čarga piše, da postaja življenje za misijonarje vedno bolj neznosno ter da jih bodo rdeči počasi prislili v popolno brezdelje, namreč kar zadeva duh, poklic, delo za duše. Pravi tudi, da je zelo verjeten tudi izgon tujih misijonarjev iz Kitajske, prej ali slej.

Jaz sem pred štirinajstimi dnevi pričel četrti letnik teologije, to je zadnje šolsko leto. Tukajšnji predstojniki so mi dali vedeti, da bom posvečen v mašnika, če ne bo vmes kaj izrednega prišlo, na koncu tega šolskega leta, to je v marcu 1951. V tem letu sem izredno zaposlen. Poleg rednega študija četrtega letnika teologije, so mi naložili pouk grščine, katero moram vsak dan poučevati v drugem letniku filozofije. Nekoč sem namreč po neprevidnosti omenil, da sem v Jugoslaviji več let študiral ta jezik, zdaj se mi pa otepa... A kljub vsemu se počutim zdravega in dobro razpoloženega.

Položaj na našem Daljnem Vzhodu Vam je gotovo dobro znan. Pred tremi dnevi je izbruhnila vojna med Severno in Južno Korejo. Nič kaj dobro znamenje. Nevarnost je postala večja tudi za Filipine. Mnogi tu se vznemirjajo glede bodočnosti tega otočja, zlasti ob dejstvu, da so na Filipinih že močne oborožene komunistične tolpe, ki dobivajo navodila in pomoč direktno iz Moskve in ki delajo tukajšnjim vladnim četam že sedaj nemajhne preglavice. Kar mene zadeva, neomajno zaupam v božjo Previdnost, ki me je, ne enkrat, čudovito obvarovala pred grozečo nevarnostjo v zadnjih desetih letih mojega življenja.

IZ NOTRANJOSTI KITAJSKÉ

Shensi, 10. junija 1950.

“Katoliški misijoni” mi v zadnjem času precej redno prihajajo. Preje pa ni bilo tako. Že več mesecev sem jih željno pričakovala in sem se že skoro vdala v še to žrtev, da jih ne bom več brala. Pa mi naenkrat pride kar 5 števil “Duhovnega življenja” s “Katoliškimi misijoni”! Ker sem vedela, da jih tudi moj brat, p. Albin Miklavčič že dolgo ni prejel, sem mu vse liste poslala. V redu jih je prejel in mi ves navdušen odgovoril: “Lepšega daru mi nisi mogla poslati: Koliko hraniwa sem prejel s tem za mojo ubogo dušo! Koliko lepih misli in pobud od svojih trpečih dragih rojakov, ki mi dvigajo samozavest in mi vlivajo novega poguma s svojim vzgledom, da se bom tudi jaz vztrajno boril in trpel, naj pride, kar hoče. Ko sem liste bral, se mi je zdelo, kot da sem bil tiste dni v domovini.”

Da, “Katoliški misijoni” so nam slovenskim misijonarjem predragi prijatelji, zlasti v tej daljni notranji Kitajski, kamor nobena druga slovenska duša še ni zašla. Komaj pride sem-kaj kako pismo.

V “Duhovnem življenju” berem, kako se katoličani po svetu trudijo za zmago Cerkve proti novemu brezboštvu, ki je še hujše kot poganstvo. Odkar smo mi že pol leta v istem položaju, vse to še veliko bolj razumem. Nismo sicer še dospeli na vrh Kalvarije, kakor domovina, a dan za dnem postajajo naši novi gospodarji vedno bolj nasilni in zahtevni. Zahtevajo cele vreče denarja, ki ga mi nimamo in ga nikdar ne bomo imeli. Davki, ki jih terjajo od nas, so neznosni.

Kar zadeva naše versko udejstvovanje, zaenkrat še nadaljujemo z našimi ustanovami, seveda boreč se neprestano z velikimi ovirami in težavami. Ne kažejo veliko veselja do kakega nasilnega, krvavega preganjanja, pač pa so uverjeni, da nas bodo počasi pridobili za svoje cilje in ideale... Zlasti nam očitajo, ker smo neozmenjeni; pravijo, da smo samo “pol-ljudje” in s tem v škodo človeški družbi, ki da jo uničujemo... Pozdrav vsem misijonskim prijateljem! — **Anica Miklavčič.**

Op. uredništva: S. Miklavčič je napisala veliko obsežnejše pismo, katerega vsebina pa ni namenjena toliko našim bralcem “Duhovnega življenja” oziroma “Katoliških misijonov”, ampak predvsem Marijinim druženicam v Trstu. Zato smo tu objavili samo nekaj malega iz tega pisma, pismo samo pa poslali Marijini družbi v Trst, da ga na svojem sestanku skupno preberejo. — Rodni brat s. Anice p. Albin Miklavčič iz Parmškega sementišča za zunanje misijone (Societas Xaveriana) nam je pisal kak mesec kasneje tudi prav pristočno pismo, iz katerega posnemamo naslednje (poleg onega, kar smo navedli kot pojasnilo k njegovi sliki na naslovni strani):

Častiti g. Lenček! Prav tri leta je poteklo, odkar sem Vam zadnjič pisal. Od tedaj se je marsikaj spremenilo. Nas so rdeči že leta 1947 prvič obiskali, ko so koncem avgusta naskočili naš misijon Lo-yang, a morali so se

umakniti. Čež kakega pol leta so spet prišli in napadli mesto z dveh strani ter se ga po večdnevnem boju tudi polastili, a za ceno velikih človeških žrtev. Pa so se čez tri dni morali zopet umakniti, toda to pot ne daleč, ampak v bližnje vasi in trge, kjer so postali neomejeni gospodarji, dočim so čisto zraven v mestu gospodarili nacionalisti. Posadka letih se je pa vedno bolj krčila. Ko jih je bilo dovolj malo, so rdeči z odločilnim naskokom za stalno zavzeli mesto, aprila 1948. Odtedaj naprej gospodarijo oni.

Kaj se je godilo z menoj v tem času? Ob prvem napadu na Lo-yang sem ostal brez škode v mestu. Meseca oktobra pa sem se podal v drug kraj, a ko sem videl, da bo kmalu vsa deželo pod rdečimi in ker se tedaj le-ti niso imeli časa ukvarjati s Cerkvijo, sem se opogumil in vrnil v Lo-yang, odločen, da ostanem na svojem mestu, naj se zgodi kar-koli.

Gospod škof mi je poveril nelahko nalogo, da začnem z dispanzerjem v kraju, kjer sem še sedaj in ki je 35 km oddaljen od Lo-yanga. Ves ta čas pred rdečimi na srečo nisem imel večje škode kot to, da sem znatno količino dragocenih zdravil dal na uporabo večjemu oddelku rdeče armade, misleč da bo ostal tu dalje časa, a so vsi skupaj odšli že čez eno uro in odnesli moja zdravila s seboj...

Lani so mi iz Lo-yanga poslali vse, kar nam je ostalo oziroma kar so pridobili v teh razmerah duhovniškega naraščaja. Dva od teh sta bili posvečena in Vam sliko vse skupine s škofom in z menoj pošiljam (Glej naslovno stran, op. ur.) Kakor vidite, sem jaz te viharne dni kar mirno preživel, hvala Bogu. Vse drugače pa je bilo na sedežu misijona v Lo-yangu, odkoder so se za nekaj časa morali vsi misijonarji s škofom vred umakniti, a ko so prišli nazaj, je bilo že skoro vse oplenjeno... Začeti so morali čisto z nova, za nameček pa so dobili v oskrbo še 100 ranjencev iz zadnje bitke za Lo-yang. Sedaj morajo živeti v tako ubožnih okoliščinah, da si ni mogoče predstavljati. A veseli in Bogu hvaležni so, da lahko še živijo in delajo, dokler bodo sploh še mogli. So pa za misijonsko delo kaj različne možnosti. Jaz tu v Yensih na primer nimam nobenih težav, 45 km od tu pa noben misijonar ali kak drug človek z misijona ne sme več kot 1 km proč od misijonskih poslopij brez posebnega dovoljenja. Zapirajo tudi takole po malem, sedaj enega sedaj drugega misijonarja, za 1 mesec, za dva, za štiri mesece, iz kakega iz trte izvitega razloga. K temu so nastavili visoke davke, na primer v Lo-yangu vsak mesec nad 1.000 kil riža! Kaj hočemo? Vztrajati in delati in čakati, kaj bo božja previdnost prinesla. Priporočam se Vam in vsem bralcem v molitev! Najlepše pozdravljam vse, zlasti pa sodelavce okrog “Duhovnega življenja” in “Katoliških misijonov”, ki sem jih tako vesel. Nekatere sestavke sem kar trikrat prečital!

p. Albin Miklavčič, S. X.

NAJBЛИŽJI MISIJON

V zadnji številki "Duhovnega življenja" nam je g. dr. S. M. opisal svoje potovanje po Paragvaju, na katerem je obiskal tudi postojanke slovenskih redovnic, zlasti slovenskih mariborskih šolskih sester v tej deželi in pa na severu Argentine. Obljubili smo, da bomo v tej številki, v oddelku "Katoliški misijoni" nadaljevali z njegovimi "odkritji" naših misijonark v tistih krajih Paragvaja, kjer žive še poganski Indijanci v posebnih takozvanih "redukcijah" in med katerimi delujejo slovenske mariborske šolske sestre-misijonarke. Toda naš potovalec do tistih pravih misijonskih postojank, kljub svoji vroči želji in prizaševnosti, radi različnih ovir ni mogel prodreti. Pač pa je obiskal tiste postojanke naših sester, na katerih delujejo med že pokristjanjenimi Indijanci. Ker so bili ti rodovi še pred nedavnim tudi še poganski in že tudi pod misijonskim vidikom važno in zanimivo zvedeti kaj o tem, kako se taki novospreobrnjeni kaj zadrže in kakšno je njihovo krščansko življenje, zato objavljamo tudi ta del potopisa, in sicer kar v "Katoliških misijonih", zlasti še, ker nam je božja Previdnost sama izpolnila vrzel v njem — s pismom, ki ga je pisala ter s številnimi fotografijami opremila sestra prednica iz misijona San Leonardo, in pa z dragocenim obiskom ene od misijonark s. Viucenciije Vresnik, ki že 12 let in več deluje med poganskimi Indijanci in ki je v mesecu oktobru prišla v Buenos Aires, kjer je po letih in letih prvič slišala slovensko pridigo in slovensko petje pri službi božji na Belgrano. Ker sta z urednikom "Katoliških misijonov" že stara znanca, saj je imel s temi misijonarkami že od prvih početkov njih dela med poganskimi Indijanci stalne pismene stike še iz domovine, ga je kajpada častita sestra misijonarka v Buenos Airesu poiskala in je tako imel priliko v osebnem razgovoru z njo izkristiti si vse poglede v vprašanju, ali in v koliko delujejo slovenske mariborske šolske sestre v Paragvaju misijonsko v pravem pomenu besede. Kakšen zaključek je vse to rodilo, to bo navedeno na koncu, v kolikor ne spoznate bralci — že iz nas'ova tega članka.

SLOVENSKE ŠOLSKE SESTRE MED

INDIJANCI

Popisal in zemljevid začrtal dr. S. M.

Ko sem se vozil proti Formozi, ki leži v argentinskem Čaku, sem se bal, da mi ne bo lahko najti naših redovnic, o katerih sem slišal dosti govoriti v Asunción del Paraguay. A ko sem bil enkrat v mestu samem, sem bil kar hitro ob to zadrego. Prvega Kreoljca, ki sem ga srečal, sem vprašal po Colegio Sta. Isabel, ki je last slovenskih sester. Odgovor je bil povsem jasen in zadovoljiv. Kmalu sem videl, da je imel domačin prav, ko je rekel,

da je lahko najti "hermanas", ker imajo največjo hišo v vsem mestu. Stal sem pred lepo belo zgradbo, postavljeno v modernem slogu. Vstopil sem in čez par trenutkov sem že imel priliko govoriti v materinskem jeziku.

KRASEN ZAVOD V FORMOSI

Šest Slovenk je tukaj: poleg čč. ss. Majde Gerzetič, ravnateljice, Hendrike Fabjan, prednice, Alfonze Tratnik, Mirjam Krajnc in Stanislave Jelen. uči v šoli tudi gđč. Nada Laharnar. Torej kar lepa slovenska kolonija.

S ponosom so mi razkazale hišo in po pravici se lahko ponašajo, da je Zavod sv. Elizabete najboljše urejen v vsem Čaku. Povsod vzoren red in skrbna čistost, zračne sobe in veliko dvorišče. Šolski program na višku in učne moči temu primerne. Otroški vrtec, osnovna šola, učiteljice... vse tako zelo lepo urejeno sredi te oddaljene divjine, kjer se zdi, da je vse "Bogu za hrbtom". V zavodu je okrog šestdeset notranjih gojenk in če prištejemo še zunanje, dobimo lepo število nad šest sto dijakinj, kar je za tako podeželsko in novonastajajoče mesto kot je Formosa, veliko. Ne pretiravam, če trdim, da je Colegio Santa Isabel ponos mesta in okoliških prebivalcev.

Velika je razlika v sodbi domačinov o naših redovnicah, kot so jo imeli ob njih prihodu in danes. Ko so prišle sestre prvič v te kraje, bilo je leta 1933, ko je bila Formosa majhna vas s par hišami — so jih prebivalci imeli za maškare, ker pač do takrat niso videli redovnic, in prvi pouk, ki so ga morale deliti, je moral biti: "No somos más caros, sino las hermanitas para ayudarles". Kaj kmalu so ti preprosti Indijanci spoznali v "hermanitas" dobre učiteljice in vzgojiteljice, ki jih danes vse vprek ceni in spoštuje. Nikakor si ne smemo misliti, da obiskujejo njih zavod le "Indios" otroci, temveč so razredi polni tudi otrok iz takoiimenovane "boljšje" družbe, ki jih pripeljejo vsak dan z avtomobili k pouku.

Postojanka v Formosi je bilo prvo oporišče naših redovnic v Čaku in služi sedaj kot središče in izhodna točka za ostale postojanke v čakovskih misijonih.

V INDIJANSKI KOLONIJI LAISHI

Par ur vožnje z avtobusom proti jugu se nahaja postojanka Laishi med Indijanci plemena Tobas, kjer delujeta dve Slovenki: s. Marija Hutter in s. Lidija Godina. Ta postojanka je bila v polpreteklem času na višku svojega razvoja. Na stotine Tobas je živelo v okviru tega misijona, kjer so si pod spretnim vodstvom misijonarjev in misijonark dvignili ne samo duhovno moralni temveč tudi gmotni raven življenja. Misijonarji so poleg verskega pouka organizirali obrtne šole, kjer so se z uspehom in na evropski način Indijanci mogli res dobro naučiti vsak svoje

obrti. Ustanovili so čistilnico za sladkor in uredili lepo farmo, kar je dajalo obilo kruha tem siromašnim ljudem.

A pred dobrimi dvemi leti so se Indijanci — v to nahujskani — uprli in posledica tega upora je bilo splošno opustošenje vsega, kar je bilo last misijona. Do danes se misijon še ni mogel opomoči od zadete rane in bo še dovolj časa poteklo, preden bo dosegel svojo nekdanjo višino. Največ so pri tem seveda bili oškodovani Tobas sami, ki so živeli v misijonu, ker so tako čez noč izgubili delo in zaslužek. Sedaj začenjajo vse znova, a mnogo Indijancev se je razteplo na vse strani čaka.

LAS LOMITAS — IZHODIŠČNA TOČKA ZA INDIJANSKE POGANSKE MISIJE

Mesto Formosa leži na desnem bregu reke Paraguay (kar pomeni v jeziku guarani "reka, kronana s palmami"), ki je vzhodna meja čaka, s katerega notranjostjo je Formosa povezana z ozkotirno železnico. Te železnice sem se poslužil za potovanje v Las Lomitas, majhno naselje sredi čaka, katerega edina svetla perspektiva je vlak, ki pelje mimo dvakrat na teden.

Ves dan porabi vlak, da te iz Formose pripelje v Las Lomitas. Vozi počasi med gozdovi in močvirji in od časa do časa se ustavi sredi proge, ker ne more naprej radi živine, ki si pogosto izbere progo za svoje počivališče. Po bolj ali manj dolgem zvižganju se krave le zmigajo in pustijo nadaljevati vlaku pot. Ljudi je videti zelo malo, hiš še manj. Povsod le ravnina, gozd, močvirje in travniki, pokriti z visoko travo, kjer vidiš konjem le glave, vse drugo se skriva v travi.

Las Lomitas je sedež orožniškega konjeniškega bataljona, ki ima nalogo čuvati red in straziti mejo. Od tod vodi cesta na sever do mejne reke Pilcomayo in nato naprej v osrčje paragvajskega čaka, kjer se nahajajo misijonske postojanke že dalj časa, in to slednje dejstvo je veliko prispevalo, da so se naše sestre pred dvemi leti odločile tu odpreti svojo hišo kot izhodišče za oba misijona med poganskimi Indijanci v paragvajskem čaku.

TRI PLEMENA

V okolici Las Lomitas živijo tri indijanska plemena Matakoto, Tobas in Pilagas. Od teh so Pilagas najprimitivnejši in "divjaški", živijo sami sebi pripuščeni ob rokavih reke Pilcomayo. Ne katoličanom ne protestantom se ni posrečilo uveljaviti verski vpliv nad njimi. Pilagas verujejo v hudobnega duha in v strahu pred njim se ob sončnem zatonu zaprejo v svoje iz drevesnih debel zbite kočje, kjer ostanejo vse do novega sonca. Ponoči si ne upajo na plan. Preživljajo se povečini z ribolovom, so dobri plavači, visoke a bolj slabotne postave. Jih je lahko ločiti od drugih plemen, ker Pilagas nimajo brk, medtem ko plemenoma Tobas in Matakos brki poganjajo. Kadar so sami, se nimajo navado oblačiti, a če se jim približa tuj človek, se hitro ogrnejo s kakšnimi cunjami.

Velik del rodu Matakos je padel pod vpliv protestantskih pastorjev iz U. S. A. Ti so jim

prevedli Biblijo v jezik matakoto, a so jim v zameno odvzeli dostojanstvo poglavarjev rodu. Namesto cacique (poglavarja) jim postavijo le "lenguaras" (tolmača). Po postavi so Matakos srednje visoko raščeni. Vlada jim je uredila rezervacijo (reducción) "Colonia Francisco Xavier Muñiz".

Najvažnejša "reducción" rodu Tobas pa je Bartolomé de las Casas, stara kakih 25 let, pod vodstvom patrov "de la Congregación Consolata" in kjer imajo "Misioneras Catolicistas del Cristo Rey" (Misijonarke katehistinje Kristusa Kralja) celo internat za indijanska dekleta.

V samem naselju Las Lomitas žive Kroljci a je tudi precej tujcev, armenskih in turških prekupčevalcev, katerim delajo družbo poljski židje, ki odirajo domačine, kar se da.

Napotil sem se proti šoli naših sester. Na dvorišču sem se srečal s prednico s. Bojano Gornik, ki ji je za trenotek kar sapo zaprlo, ko je nepričakovano slišala domač pozdrav. Nato sem videl še sestri Iluminato Reven in Pavlo, katere imena se pa več ne spominjam (jo prosim, da oprostí tej moji pomanjkljivosti!).

Za vzgojo sta jim na razpolago dve hišici. Prva, ki ni nič boljša kot malo boljša bajta, je bila ob prihodu sester napol podrtá, a je sedaj toliko popravljena, da more služiti za otroški vrtec, katerega notranjost je okusno prirejena in se iz vsake malenkosti razbere iznajdljivost in ljubezen sester do teh malčkov, ki se jim pogosto zatekajo v naročje.

Takoj zraven je druga boljša zgradba z dvema sobama, kjer sta nastanjeni prvi in drugi razred osnovne šole. Sestrška hiša stoji kak kilometer vstran. Preprosta, a čista hišica, ki ima poleg stanovanjskih prostorov za sestre še lično kapelico in oddelek za notranje gojenke.

V INDIJANSKI NASELBINI

Las Lomitas je sedež župnije, ki je po površini večja kot vsa lavantinska škofija.

Nekega popoldneva, ko so se poti nekoliko posušile, me je peljal kaplan (Poljak po rodu) do indijanskih bivališč, kamor hodijo naše sestre pomagat misijonarjem pri širjenju vere.

Vozili smo se dobro in jeep nas je izvelkel iz vseh luž, da nismo nikjer obtičali v blatu. Kaj kmalu smo zapustili izvoženo cesto ter krenili v gmajno po kolovozu naprej, dokler se nismo znašli pod redkim drevjem, kjer nam je vonj po dimu udaril v nos in nam naznanil bližino tabora. Ko smo dospeli do prvih koč, smo se ustavili in izstopili. Takoj so se nam približali možakarji, ki so spoštljivo pozdravili "črno suknjo", in kmalu nato se je prikazal tudi cacique — poglavar. Po prvih pozdravnih poklonih me je moj spremljevalec predstavil, in ko sem ponudil poglavarju roko, je le-ta vprašal misijonarja, če bom ostal za stalno pri njih.

Napotili smo se v cerkev. Večkrat sem slišal o cerkvah v misijonih, a tokrat je bilo prvič, da sem videl eno na lastne oči. Nič romantike, kot to včasih dehti iz knjig, ki opisujejo misijone.

Nizka koliba, dolga kakih dvajset metrov in široka največ šest, pokrita z bičjem in palmovimi debli, je največja koča v taboru, in na zunaj je nič drugega ne loči od ostalih kolib kot majhen križ na slemenu strehe, ki da slutiti, da je cerkev. Dvoje vrat vodi v njeno notranjost, glavna vrata in pa stranska, po katerih prideš najprej v majhen žagrad, od tod pa k oltarju. Vrata so pa tako nizka, da se je treba zelo skloniti, da ne butneš v podboje. S čudnim občutkom v srcu sem ogledoval gole, iz debel in blata napravljene stene, z odprtiniami brez stekla, ki podpirajo streho brez stropa. Za klopi služijo okrogla palmova debela, položena ena za drugo na steptano zemljo. Nad zelo preprostim oltarjem je videti na zid pribiti dve sliki Je-

zusa in Marije. Sta to dva navadna poulična letaka, na katera so Indijanci od sile ponosni vsled živih barv.

OBISK PRI INDIJANSKEM POGLARVARJU-KATEHUMENU

Po obisku v cerkvi sem izrazil željo, da bi rad videl poglavarjevo hišo. Glavar je očitno nerad ugodil želji, kajti v koči smo nagli tri ženske, za katere je Indijanec trdil, da niso vse tri njegove žene, ker on, da ima samo eno, ker se hoče v kratkem krstiti, in ve, da jih ne sme imeti več kot eno. A njegovo hitro opravičevanje naju ni ravno posebno prepričalo. V notranjosti koče je vladala taka tema (niti enega okna ni bilo videti), da nisem v začetku nič razločil. Šele čez nekaj časa sem mogel videti obrise široke postelje, ki je bila edini del pohištva v koči. Sredi koče, ki je imela samo en prostor, je gorel ogenj, ob katerem je ležal pes, in malo naprej je bila staja za kozo. Dim mi je silil v oči in grlo.

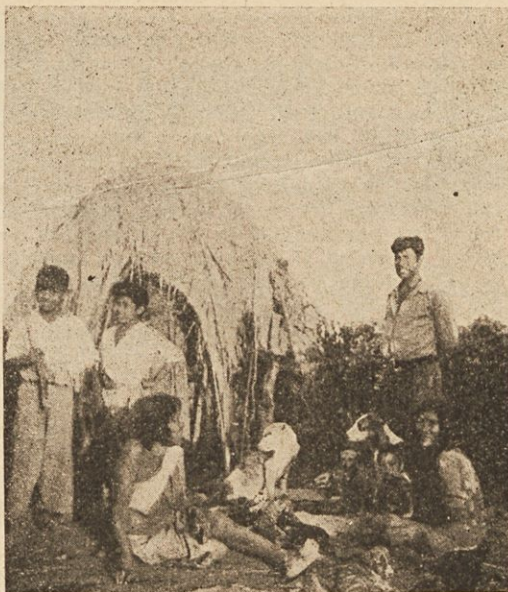

smrad v nos, bevkanje v ušesa in bolhe so mi skakale po nogah, ko sem prišel zopet na svetlo. Pa videl sem, da so druge kože še bolj zamazane. Res velikega samopremagovanja je treba, da človek zdrži med temi ljudmi in veliko vsakodnevnih žrtev darujejo naše sestre, ko jih pripravljajo na sveti krst. Učijo jih katekizma, a poleg verskih resnic jih morajo učiti tudi najenostavnejših higijenskih pravil, da ne omenjam drugih stvari.

KAKO PRITI DO MISIJONA?

V Las Lomitas sem čakal ves teden, da preneha deževje in usahne voda na prehodih, ki ki bi mi omogočili potovanje proti severu v paragvajski Čako, kamor ni rednih prometnih zvez in se je treba poslužiti orožniških ali pa prekupčevalskih tovornih avtomobilov, ki pa se ob deževju ne podaja na pot. Edina možnost, ki mi je preostajala, je bila premagati razdaljo na konju.

Moj namen je bil jezdit do kakih sto kilometrov oddaljenega Pilcomayo, tu prebresti obmejno reko istega imena ter priti do trd-

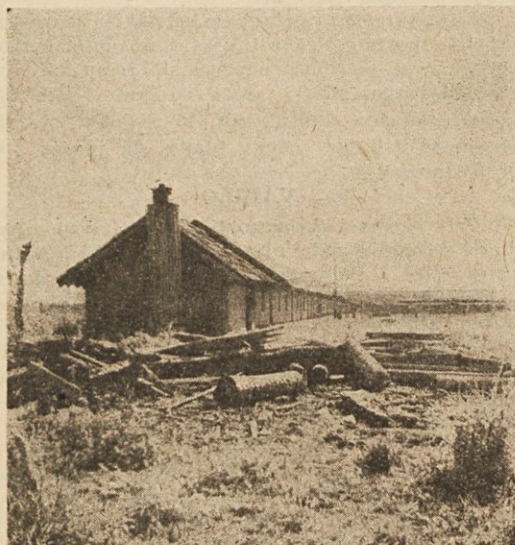

šč. ss. Serapia Černé, Tobija Fideršek, Maksencija Vresnik in Eufrozina Jureš. Medtem ko imajo v S. Leonardo (Laguna) šolo samo za Indijance rodu Čulupí, imajo v S. José del Esteros pouk tudi v kasteljangini za otroke priseljenih kolonov.

Pa na žalost nisem mogel povzeti tega potovanja niti ne vsedlu, ker dež ni hotel prenehati.

Ko je ustavil vlak zopet v Las Lomitas, sem se odpeljal z njim ter se napotil na bolivijsko visočavje v upanju, da bom mogel kodj v bodoče obiskati misijone med Čulupi Indijanci.

Več o poganskih misijonih med Indijanci Paragvaja, kjer delujejo naše sestre, smo zvedeli od s. Maksencije Vresnik, ki je bila pred tedni tu v Buenos Airesu in je naš urednik imel priljko z njo govoriti, kakor že zgoraj omenjeno.

njavice Hortiguera nedaleč od reke, kjer je paragvajska posadka zvezana po telefonu z misijonskima postojankama San Leonardo in S. José Esteros, ki sta bili cilj mojemu potu; tam namreč delujejo med Čulupi Indijanci, še pogani, 4 naše misijonarke.

Pokrajina je na obeh straneh reke zelo pusta in močvirnata, prepredena z mnogimi stranskimi rečnimi rokavi, ki otežujejo potovanje. Naselj ni najti nikjer in kadar potujejo naše sestre v misijone Sv. Leonarda in S. José Esteros, najdejo edino oporo v zgoraj omenjenih dveh fortinih, ki so majhne vojaške postojanke, trdnjave, preostale iz bojev proti Indijancem. Čim bolj greš v središče paragvajskega Čaka, tem bolj se poglobljaš v divjino in večja je razdalja od civiliziranega sveta.

Tod nemški Oblati-misijonarji orjejo ledino, pomagajo pa jim že od leta 1937 slovenske sestre, od katerih se nahajajo sedaj tam

Pred nekako trinajstimi leti so prišle na pomoč misijonarjem nemškimi patrom oblatom 4 slovenske šolske sestre, ki so najprej vse delovale skupaj v misijonu San José de Esteros med Indijanci. Sedaj je tamkaj vsega skupaj kakih 126 katoličanov, med katerimi je pa tudi nekaj naseljencev, ki so že kot kristjani tjakaj prišli. Deluje tam samo še ena slovenska sestra, Evfrozina Jureš, s pomočjo ene paragvajske in ene urugvajske sestre. — Kakih 25 km stran od tega misijona je pa še druga postojanka, kamor so pred 7 leti odšle ostale 3 naše sestre, ki še danes tamkaj delujejo. Ta misijon je pa še v prvih početkih svojega razvoja in so spreobrnjenja zelo težka. Največja ovira so čarovniki, ki jih je vse polno in so kar nekaka kasta zase, ki obvlada ostali rod. Vendar se je misijonarjem celo enega teh čarovnikov posrečilo spreobrniti. — Malo več o tem in o razmerah, v katerih sestre živijo in delujejo, razvidimo iz pisma, ki ga objavljamo v naslednjem.

Pismo s. Serapije Černe, prednice misijona San Leonardo

Misión San Leonardo, 1. XI. 1950.

Prečastiti gospod urednik!

Prejela sem Vaše pismo kakor tudi "Katoške misijone" in "Duhovno življenje". Prav iskreni Bog plačaj za vse. Vsega smo se zelo razveselile.

Pišete, da ste za nami prišli v Južno Ameriko. Da, a ste še vedno ostali zelo daleč od nas. Kadar je deževno vreme in reka Pilcomayo prestopi bregove, je neizmerno lažje priti iz Evrope do Buenos Airesa, kakor iz Buenos Airesa do nas. Sploh se v Buenos Airesu človeku zdi kakor v Sloveniji, saj vas kar na cesti slovensko pozdravijo. Pred dvema letoma sem bila za nekaj dni tamkaj. Med drugim sem obiskala tudi moje sorodnike. Kakšno iznenadenje! 33 let je prešlo, kar sem jih zadnjič videla, a sem jih spoznala. Zadnjič smo bili namreč skupaj na pogrebu moje mame; imela sem 7 let!

NAŠ MISIJON

Ozemlje in delo, v katerem smo, je še v pravem in polnem pomenu besede misijonsko. Lainsko leto, ob prihodu vizitatorja misijona p. Becherja, ki je prišel iz Rima, so bili krščeni šele prvi 4 Indijanci, in to po mnogih letih trdega dela med njimi. Letos za Veliko noč smo imeli spet 8 novokrščencev. Poleg teh je še nekaj malih otrok, ki smo jih krstili v smrtni nevarnosti, in pa ena krščanska družina, ki se je iz misijona San José priselila semkaj — to so vsi naši kristjani.

OBISK PAPEŠKEGA NUNCIJA

Kako pri nas na zunaj izgleda, si boste napravili vsaj približno sliko po fotografijah, ki jih je posnel nadškof mons. Federico Lunardi, apostolski nuncij v Paragvaju, katerega smo imeli čast sprejeti in pozdraviti, ko nas je obiskal v tem oddaljenem in neciviliziranem čaku. Prispel je semkaj v začetku

julija letos. Cele 4 ure smo ga čakali v špallirju. Vse popoldne je s tovornim avtomobilom tičal nekje na poti v blatu kakih 15 km od tu. Na praznik sv. Cirila in Metoda smo imeli slovesno škofovsko sveto mašo. Tri dni se je zdržal pri nas, naslednja dva dni pa v misijonu San José. Zelo se je zanimal za naše Indijance. Cele ure se je zdržal pri njih na vasi. Zapustil nas je zelo zadovoljen nad prizadevanjem naših patrov, ki se jim je končno posrečilo prodreti ledino.

VELIKO UBOŠTVO

Naš misijon je med vsemi misijoni menda najubožnejši. Hiše imamo iz blata in slame. Živimo pa z denarjem, ki se po svetu zbira za misijone. Posebno se nam smilijo naši otroci, ki niti kruha nimajo razen za Božič. Vsak dan trikrat jedo juho iz "kafirjevega" zdroba ali pa zrnje samo, kadar se mlin pokvari ali če zmanjka nafte. Misijon mora tudi oblačiti vse, in navadno je teh otrok okrog 40, od njih kakih 10 malo večjih, da lahko kaj pomagajo na misijonu. Štirje so iz drugega misijona iz rodu Guarani Indijancev.

Še naš božji Zveličar v tabernaklju mora tu trpeti uboštvo. Večna luč je samo mala petrolejka in še petroleja nam véasih zmanjka. Nekateri mašni plašči so že zdelani. Kako bi bila hvaležna dobrotniku, ki bi nam poslal malo tovrstnega belega blaga, da plašče popravimo!

VABILO

Pri vsej naši skromnosti in uboštvo smo pa prav srečne in zadovoljne. Isto srečo bi iz srca privoščile slovenskim dekletom, ki čutijo v sebi misijonski poklic. Tu bi tako silno potrebovali več sester misijonark, katere naš škof Walter Vervort že več let zaman prosi. Potrebovali bi jih že za dve misijonski hiši in še za San José katero. A kaj, ko je poklicev tako malo...

— 0 —

Tako smo torej v besedi in sliki vsaj kratko prikazali "najbližji misijon", kjer se zastopnice slovenskega naroda trudijo za razširjenje indijanskimi rodovi, sledeč stopinjam našega kraljevanja Kristusovega med izumirajočimi največjega misijonarja Baraga, ki ga je božja Previdnost poklicala, da je postal oče Indijancem okrog Velikih severoameriških jezer in ki jih je privedel k Očetu, preden so izginili iz zgodovine. Tako je Indijancem v Paragvaju poslal Bog naše sestre, da so jim kakor matere in da jim pokažejo Mater in Očeta, v katerem je večno življenje. Ali bi bilo kaj čudno, če bi ta ista božja Previdnost iz vrst slovenskih naseljencev v sosednji Argentini poklicala še to ali ono izmed slovenskih deklet, da pohiti na pomoč našim paragvajskim misijonarkam kot misijonska sestra?

SLIKE na straneh 716 in 717 nam prikazujejo prebivalstvo in male Indijanke iz misijona San Leonardo, razen srednje na strani 716, kjer vidimo s. Tobio Fidergeč (sedi) sredi mladine. Na strani 717 vidimo cerkvico na misijonu San Leonardo in kočo katehumenov (zgoraj).

“TU JE TREBA MOČNIH DUŠ!”

Na sv. Matije dan, 1836.

Draga Amalija!

Stalno vandram kot cigan. Po škofovem odloku in na svojo srčno željo sem se preselil sem gori daleč na sever na enega od dvanajstih “Apostolskih otokov” na Gornjem jezeru po dobrem letu dela v Veliki reki. Zimo sem pretolkel v St. Clairu blizu Detroita. Od tam me je brzoparnik — prvič v življenju sem se vozil na takem vozilu — prenesel preko Huronskega jezera, počasna trgovska ladja pa na zahodni konec Gornjega jezera. No, in sedaj sem tu, na tretjem misijonskem mestu.

Na suho sem stopil popolnoma suh. Hočem reči, da sem imel ob prihodu sem vse žepe prazne, razen enega, v katerem so se stiskali trije dolarčki. (Primeri s ciganom torej držil!) Pa so mi kljub temu pripravili domačini veličasten sprejem: čudenje, vzkljki, pozdravljanje. . . Ni mi dosti za taka slavlja, a mi je stvar dobro služila in s pridom sem napeljal vodo na svoj mlin. To začetno veselje sem namreč zagrabil in mu postavil svoj cilj: čimprej je treba zgraditi cerkev. V sedmih dneh je cerkev stala. Je prav čedna. Tudi zvonik stoji ob njej in v njem je prostor za zvon. Pa tudi zvon bo kmalu vlit. To bo veselje ob njegovih pesmi. In Tvoja pošiljka svečnikov, mašne knjige in plaščev je kot nalašč prispela. Bog Ti bogato povrni! Saj je vse le Njemu v čast.

To naselje se imenuje Ost. Je majhno, skromno in ubožno, pa glej od katere plati hočeš. A v sebi skriva neprecenljivi zaklad: duše. In če ga tako gledam, je bogato, tako zelo bogato.

Vaščani so Očipvejci. Od Otavanov sem se torej ločil. Govorica obeh rodov se pa le malenkostno razlikuje. Kanadska družba ima tu svojo podružnico. Indianci dajejo ribe v sodčkih in drevesni sladkor, uradniki pa obleko, hrano in orožje. Vsekakor je ta družba bolj zaželjena kot pa protestantska šola, ki so tudi tukaj nahaja.

Sicer smo pa tu zmrznjeni ljudje. Pri Vas sv. Matija že razbija led, tu pa na vsi moč kurimo in se zavijamo v kožuhe. Peči imajo samo dva meseca v letu počitnice, ves ostali čas grejejo. Sneg zapade že koncem septembra in leži štiri čevlje na debelo do začetka junija. Včasih imamo do 35° mraza, tako da solze dobesedno zmrzujejo in skupaj vlečejo oči, ki si jih je treba neprestano mesti. Pa sva z botro zimo kar dobra prijatelja. Istočasno, ko

napodi očeta medveda v brlog, potegne čez jezero debel leden most. Moja noga stopa varno in samozavestno, kjer je poleti in jeseni tolikokrat srce trepetalo pred ogromnimi valovi.

Tu smo vsi ribiči: vaščani love ribe, jaz duše. Oni na trnke, jaz na božjo besedo. In moram reči, da imamo vsi srečo pri lovu. Mnogo sem jih že krstil. Prvih 14 dni kar 50. Med drugim mi je Bog poslal težko ribo: štiridesetletnega možaka, ki bo postal po smrti svojega očeta poglavar vsega očipvejskega rodu. Tak dan človek ne ve, kam bi s srečo. Sklatil bi zvezde z neba in jih vrgel med otroke, pa pri tem vsakega objel. Saj se morda neumno sliši, a ne morem Ti dopovedati vsega veselja.

Vsak dan imamo uro krščanskega nauka za staro in mlado. Precej težav in zopnosti je bilo v začetku mojega lova, a se je zboljšalo. Veš, po vseh vodah te naše prelube zemeljske krogle žive ščuke, ki čakajo na svoj plen.

Za božič sem krstil več družin uro hoda oddal. Vsak dan sem skozi mesec dni hodil k njim na krpljah, ki so se že prav dobro privadile mojih nog. Ker so imeli Indianci podnevi opravka z lovom, sem jih poučeval ponoči.

H koncu še dve stvari, ki sta trenutno precej važni:

Najprej glede naše Antonije. Pred časom že, kot veš, se mi je ponudila za kuharico. Takrat bi mi bila le v napoto, zato je nisem maral. Sedaj bi jo pa tu zelo potreboval. Bila bi učiteljica i gospodinjstvo bi vodila. Povej ji, preljubi najini sestri, naj pride sem, če je še pri volji. Dušam bo lahko mnogo koristila.

In drugo: Omenil sem Ti že, da sem bil ob svojem prihodu sem suh. In ta suša mori. Triae dolarji ostanejo le trije, pa jih obračaj, kakor hočeš. Če jih preveč obračaš, ti še ti splahnejo, kot se je meni zgodilo. A potrebujem denarja. Misijoni ga požirajo na debelo. Nimam še svoje sobe, tako da sem vedno drugim v nadlego, misliti je treba na postavitev šole, učitelj noče poučevati zastonj, čolnarji hočejo svojo plačo, pa tudi žene, ki so po krstu zapustile može z več ženami, ne morejo živeti od zraka. Misijonar mora dajati denar. In če ga nima? Kako to boli! Kako rad bi bil bogat, da bi duše rešil. Ta bolečina me podnevi in ponoči razjeda. Ta bolečina me je tudi pritirala do sklepa — morda malo čudnega — da pridem v Evropo. Da, v Evropo. Ali ni škoda denarja za vožnjo? Seveda ga je, vendar bi si z njim pri vseh potrebah le bore malo pomagal, pa tudi si upam z oseb-

nimi obiski v Rimu, na Dunaju in na Kranjskem dobiti večje vsote denarja. Rad bi tudi dal v tisk tri indijanske in po eno slovensko, nemško in francosko knjigo, delo te zime.

Na pot mislim že letos tja-le za september. Več Ti pišem o tem sklepu, ko bom dobil točnejšo obliko. Če Bog da, kmalu navsidenje! Moli, da bi šlo vse po sreči.

Varuj Vas vse skupaj Bog in njegova presveta Mati.

Tvoj Friderik."

Zaprj je ležala in vstal. Odprl je peč. Plamen mu je razžaril suhi obraz, lahko so se pordečili dolgi svetlorjavi lasje in modre oči so se zasvetile. Nekaj trenutkov je zrl v ogenj. Tople misli so mu napolnile srce: misli na dom, na domače... "Le tltite lepe misli, saj ste od Boga!" se je smehljaj in zakotalil na ogenj močno grčo.

Zunaj je ležala nad pokrajino prava polarna noč in zvezde so čule nad njo.

Baragov sklep je postal resnica. Škof je Frideriku odobril načrt. Konec septembra, na sv. Mihaela dan je Friderik odplul od celine in sv. apostola Simon in Juda Tadej sta na svoj god sprejela ladjo v Liverpoolu. Baraga se je ustavil v Parizu do novega leta, ker je tam dal v tisk indijanske knjige.

Vrglo ga je s stola, ko je na vrata njegovega stanovanja v Parizu potrkala sestra Antonija. Odpravila se je že bila v Ameriko, pa je v Parizu iz časopisov zvedela, da se Friderik tu nahaja. Sedaj sta se domenila, da ga ona počaka in bosta skupaj odpotovala v Ameriko.

Friderik se je odpravil v Rim, potem pa na Kranjsko. Solze so mu zalile oči, ko je zagledal domačo zemljo. Šest let je od tega, ko ji je dal slovo, a srce je ni pozabilo. Zadržalo je močnejše, udarilo krepkeje, zavedlo se je, da je doma. Kot da bi bila vsa slovenska dežela prijazna kmečka izba s svetlimi stenami, zeleno pečjo in svetlimi podobami med okni. Topla domačnost, tako zelo preprosta. Kaj vse je doživel, odkar je ni videl.

Oglasil se je Friderik v Smartinu, pridigoval v ljubljanski stolnici, za več dni se je ustavil pri sestri Amaliji na trebanjskem gradu. V Dobrniču je obiskal cerkev in pokleknil na kamnita tla ob krstnem kamnu ter se celo

uro zahvaljeval Bogu za sv. krst, ki ga je tu prejel pred štiridesetimi leti.

Po nekaj tednih se je poslovil od domačih krajev. Na Dunaju se je oglasil pri Leopoldinski družbi, sprejet je bil celo pri cesarju in pri Metternichu.

Divja je bila vožnja nazaj. Trajala je en mesec in pol. A Friderik je bil zadovoljen. Saj je dobil kuharico, perico, vrtnarico in učiteljico vse v eni osebi, dalje misijonskega služabnika Andreja Češirka in nad 6.000 goldinarjev. Sedaj lahko kuje načrte, saj niso več gradovi v oblakih.

Zima je hitro oblekla "Apostolske otoke" z močno odejo. Pisani so bili dogodki tega leta. A ni časa premišljevat. Treba se je dati dušam. Vsakemu trenutku je treba dati večnostno vrednost, včleniti ga v božji načrt rešenja sveta. Zato Friderik dela, molji in trpi.

Spomladi je zrasla iz tal kočja — stanovanje zanj in za sestro in za služabnika. S skupnimi močmi so razširili cerkev in jo okrasili.

Friderik je zapisal v pisma le glavne dogodke: imenovanje njega za generalnega vikarja za vso deželo Wisconsin, spisanje nove indijanske knjige in slovenske "Zlata jabolka". Sestra Antonija je pripisala: "Tu je treba močnih duš ali otopelega srca ali pa biti bitje, ki se komaj dotika zemlje in vse lepo sprejme. Naš Friderik je tak. Življenje tu je razgibano in težavno. Treba je bogatega znanja, krepke volje in vedne pripravljenosti za boj."

Močnih duš je bilo treba. Antonija ni vzdržala. Kmalu se je poslovila od brata, srce jo je gnalo drugam. Tudi služabnik je odšel. Friderik je ostal. Ne žalosten, potrpečljiv in pogumen je po otoku in po okolici iskal duš. In kje je dobival moči? Sam je molčal, drugi so povedali. Ob treh zjutraj je vstajaj, pozimi pa ob štirih in dve do tri ure preklečal v molitvi, pa naj si bo v temnih gozdovih, ob bregu jezera med viharjem, v revni koči ali v temnem kotu natrpane gostilne. Ni bil sam, nikdar ni bil sam. V dveh pa je življenje lažje.

JANKO

BARAGOV TEDEN V SLOVENSKEM BOGOSLOVJU V SAN LUISU

Toliko raznih "tednov" obhajamo dandanes, zakaj ne bi še Baragovega?

V slovenskem bogoslovju smo ga že in kar leno je vse uspelo.

Prav za prav je ta "teden" imel devet dni, kajti hrbtnica mu je bila devetdnevica za ozdravljenje težko bolnega slovenskega duhovnika, zadeva, ki smo jo vsi goreče Baragovi priprošnji priporočali.

V teh devetih dneh nam je g. g. spiritual dvakrat govoril o Baragi: O njegovi svetniški osebnosti in o veliki pomembnosti njegove beatifikacije za naš narod.

Zunanji okvir našega Baragovega tedna pa so sestavljale tele točke:

"Slovenski večer", ki smo ga posvetili dvema slovenskima velikanoma, Baragi in Slomšku.

Mogočni plakat, delo domačega slikarja, je

IZ ZASUŽNJENE DOMOVINE

VELIKA SLOVENSKA MAŠA

Boječe udarjajo zvonovi v stolnici sv. Nikolaja.

Kakor preplašeni golobi s perutavi, ko jih prepodiš s strehe.

K veliki maši na praznik Vseh svetnikov vabijo.

Ulice so prazne. Cerkev je skoraj prepolna. Vse beži v božji hram. Tam vlada drugi Gospodar kot na ulici. Res, da je ves svet en sam božji hram, v katerem gospodari Bog. Pa je vendar tako zelo daleč iz te solzne doline, te ogromne cerkvene ladje tja do glavnega oltarja — božjega prestola. Tako zelo daleč je, da mi kratkovidni ljudje čisto do tja ne vidimo. Edino božje oko more obseči vse.

V cerkvi se razdalje zmanjšajo. Bog je čisto blizu.

Pust jesenski dan je. Ljubljanska megla to puščobo še stopnjuje.

Ne vidiš daleč pred nosom.

Ljudje topo in zamišljeno gredo vsak svojo pot. Vsakdo nosi v srcu svojo misel. Vsaj nekaj sreče je v tem, da misliš po svoje. Čudno, da moderna hudobija še ni iznašla stroja za kontrolo misli. Tako bi lahko to poslednjo srečo iztrgali iz človeka.

Od Krima sem je lahko potegnili vetrič.

Sonce še vse krmežljivo, se trudi, da bi našlo pot skozi meglo. Vsaj za praznik Vseh svetnikov bi bilo lepo malo sonca. Kot zastrto hrepenenje po nečem velikem in oddaljenem se zdi slabotni sončni žarek, ki se je ujel na obelisk Robbovega vodnjaka pred rotovžem.

Veliki Nikolajev zvon je povzdignil svoj

moški glas in še enkrat povabil.

Škof Anton je v zlatem mašnem ornatu od duhovnikov in služabnikov obkrožen stopil skozi glavna vrata.

Kdo ve, kaj premišlja božji mož, ko stopa z zlato mitro na glavi in težkim pastoralom v roki med svojo zbegano in preplašeno čredo. Težko breme leži na njegovih ramah. Kakor da si je ves Storžič naložil tam v Tržiču, odkoder ga je božja roka pripeljala in ga posadila na škofovski sedež, blagoslovljen po trudih in trpljenju velikega pastirja škofa Gregorija.

Orgle slovesno donijo kot nekoč.

Pevci s hrepenčim zaupanjem v Boga trgajo temo iz duš zbranih vernikov in vlivajo vanje žarke prazničnega veselja, ko pojo vstopno misel velike maše praznika Vseh svetnikov:

"Veselimo se v Gospodu, ko obhajamo praznik Vseh svetnikov. Veselite se pravični v Gospodu!"

Množica zaupno zre na veliki oltar. Ustnice pobožno ponavljajo molitve. Nikomur v cerkvi ni dolgčas. Moleki se premikajo med prsti, med solzami vstaja žarek upanja, ki ga je v očeh in srcih vžgal On, ki prebiva tam na levi v oltarju Najsvetejšega zakramenta.

Sveti škof Nikolaj zre z glavnega oltarja. Dobrotni svetec božji bi tako rad, kot nekdanj, stopil med to revno slovensko čedo in jo obdaril z vsemi zemskimi dobrotami. Pa ne sme motiti zbranosti vernikov, ki so ob tej uri pozabili na zemljo. Sprejeli so nase vse žrtve in mislijo na veliko občestvo, s katerim so

preko celega tedna neprestano vabil k udeležbi in molitvi za Baragovo beatifikacijo.

Sredi tedna smo prav po amerikansko priredili "Baragov piknik", ki ga je na srečo financiral nek tukajšnji dobrotnik. In da je bil program bolj pester, smo še "Baragovo tombolo" naredili. GG. profesorjem smo srečno izvili nekaj darov, nekaj smo pa sami prispevali. Tako je bil en dan "Baragovega tedna" posvečen veselju, ker življenje kaže, da uspejo povsod ljudje z veselimi srci, zato smo se še v veselju ob Baragi preizkusili.

Ves "Baragov teden" je krožila, med bogoslovci "Baragova anketa", vprašanja, na katera je vsak bogoslovec odkrito podal svoje misli glede skupnega prizadevanja za Baragovo beatifikacijo.

Krona "Baragovega tedna" pa je bila akademija v nedeljo 24. septembra, pri kateri so

vsi bogoslovci požrtvovalno sodelovali. Glavni govor je imel gospod rektor mons. dr. Odar sam. Nato so sledile pevske in glasbene točke in krajši govor enega od bogoslovcev.

Za zaključek akademije in "Baragovega tedna" smo poslali spomenico našemu nadpastirju dr. Gregoriju Rožmanu, v kateri stavimo njemu na razpolago našo pripravljeno sodelovati pri delu za Baragovo beatifikacijo.

V tednu je izšla tudi Baragi posvečena številka našega semeniškega tednika "Naš dom" in slavnostna številka "Misijonskega vestnika".

Tako je potekal in minil naš Baragov teden. Zaoral je v srca novo Baragovo brazdo in zato je uspel, Bog bodi zahvaljen!

T. O.

Pomožni škof ljubljanski moli za naše pokojne

danes in vedno združeni kot vojskujoča se Cerkev z vsemi svetniki, ki so že dotrpeli na zemlji in uživajo srečo večnega blaženstva v nebesih. Verniki mislijo danes na občestvo, s katerim so združeni z vsemi trpečimi dušami v vicah. Danes popoklan se jih bodo prav pobožno in goreče spomnili na božji njivi.

“Gloria in excelsis Deo.” Slava Bogu na višavah in mir ljudem, ki so dobre volje.

Mir, mir, mir...

To je danes vodilna misel vsakega vernika pri tej veliki maši.

Ne prosijo kruha in obleke. Ne hrepenijo po zemlji in bogastvu. Odklanjajo oblast in moč. Le po miru hrepene, le miru si želi sleherno verno slovensko srce.

Kdaj bo vendar ta strašni jastreb, ki je planil med plahe domove in vznemiril srca, izginil daleč nekje za gorami in se nikoli več ne bo vrnil. Da bi se ne bilo treba bati sleherno uro, kdaj zasjka pred hišo! Da bi se ne zbudili ponoči vsake pol ure in boječe prisluhnili, če ni morda zaključal na oknu in zahteval žrtve.

Kako strašni so ti dnevi! Kako temne in brezupne so noči! Kako dolge so te ure!

Ali se bodo sploh še kdaj vrnil tisti pravljčni dnevi, ko se bo lahko vsak človek veselil na svojem domu, ko bo mirno gospodaril na svoji zaplati zemlje, pasel kravico po oza-

rah in vrgel seme v tistih nekaj leh za blagoslovljen vsakdanji kruhek. Na večer po truden delu pa se bo lahko vsa družina zbrala pred Bogom v kotu in molila rožni venec za srečno zadnjo uro.

Kje so mirni večeri pod šumečo lipo sredi vasi, ko so slovenski vaščani, modri očanci s pipo v ustih kramljali le o vremenu in letini.

Kdaj bo zopet babica, ki je postala tiha in zamišljena, pripovedovala otrokom zgodbe nekdanjih dni?

Kdaj se bodo ospelj rdečji nagelji in po vsej slovenski zemlji zacvelji beli cvetovi deklške skromnosti in čistega fantovskega ponosa!

O časi, zlati časi, o katerih sanjamo kot o davni lepi pravljici. Pri nas je bil vsak dan praznik in vsaka nedelja je bila žegnanska nedelja!

Orgle so utihnile. Glasovi nebeške slave so izzveneli.

Hrepeneča glorijska spominov na pretekle pravljčne leta se je razblinjla v kruto sedanjost, ki z vso težo leži na srcih vernikov.

Škof Anton s svojim grmčkim glasom kliče k Bogu, naj pošlje po priprošnji vseh svetnikov obilico svojih milosti na vernike.

Tedaj se zasliši pretresljivi glas iz svete Janezove Apokalipse. Ljudstvo prisluhne. Toda, ali je mogoče, da je svetj Videc s Patmosa prezrl dvanajst tisoč zaznamovanih Slovencev, ker omenja samo rodove starega očaka Jakoba?

Ne. Poslušaj verni slovenski narod!

“Zatem sem videl,” pravi svetj Janez, “veliko množico, katere nihče ni mogel prešteti, iz vseh ljudstev, rodov in jezikov, ki so stali pred božjim tronom, pred oltarjem Jagnjetovim, oblečeni v bela oblačila, s palmami v rokah.”

Sveto veselje žari iz oči vernikov. Njihovi očetje, bratje in sinovi in vsi s krvjo zaznamovani slovenski mladeniči stojijo pred prestolom božjim in Odrešenikovim. Kako nepojmljivo veliko je njihovo plačilo!

Med to tolažljivo misel se vmešajo glasovi klicarjev s kora, ki zaupno vabijo:

“Pridite, pridite k meni vsi, ki ste obteženi in se trudite in jaz vas bom poživil, aleluja!”

Tedaj se ustnice vseh namah ustavijo. Nič več ne drsijo jagode črnih molkov med prsti, nobeno oko ne trene, vsi zrejo na veliki oltar. Orgle so onemlele. Škof Anton in vsi služabniki z ljudstvom vred ponižno stoječ v velikem spoštovanju poslušajo Gospoda. Kot pred 1900 leti v Palestini, tako stoji danes tu pred njimi in jim oznanja svoj evangelij.

Zares. Jezus sam je pred njimi, Jezus sam s svojim milim obrazom, z očesom, ki vidi v sleherno trpeče srce, s posluhom, ki posluša vsako še tako dolgo in tako težko tožbo, z besedo, ki zna najti tolažbo za vsako, še tako ranjeno dušo, s srcem, ki čuti z vsakim človeškim srcem in bije v eno z njegovim utripom, z roko, ki deli vsaki proseči roki to, česar potrebuje.

Resnično, Jezus je pred njimi. V preprosti slovenski govorici jih nagovori, kakor v dav-

nih dneh, ko je hodil še s svetim Petrom po naši zemlji kakor bajajo zgodbe in legende.

Zdi se, kakor da je ves veliki oltar, z zelenjem in belimi krizantemami okrašen, postal pisana gora. Žarne luči in sveče se strnejo v eno mogočno luč, ki kot sonce žarno sije na Kristusa, da izgleda še bolj mil. Kakor nekoč pred judovsko množico, tako sedi danes tu pred vernim slovenskim ljudstvom, da jim oznani svoj evangelij. Prav tako razprostre božji Učenik svoje roke kot takrat, ko je judovsko deco zbiral okrog sebe. Kako bi ne, saj je slovenski narod majhen in nebogljjen otrok v množici narodov, da mora že tisočletje kot berač prosjačiti, med tem ko z njegove bogate mize žo nenasitni sosedi.

Mila in tolažbe polna je Jezusova govorica:

"Blagor tebi, slovenski narod, ker si ubog v duhu in ponižen, zakaj tebi bom v last podaril nebeško kraljestvo. Ti narod, v zgodovini stokrat ponižan, teptan in zaslužnjen, reven in samo od sadov svojih žuljev odvisen, tebi je pripravljen prostor v kraljestvu Luči in Resnice, kjer postanejo reveži bogati, teptani in zaničevani pa postanejo spoštovani in čislani.

Blagor tebi, slovenski narod, ker si krotak. Dano ti bo slovenski kotiček v nebeški domovini zasesti, ker si krotko in mirno prenašal, ko so tvoje lastne sinove in hčere morili radi mene.

Blagor tebi, slovenski narod, ki v globoki žalosti trpiš in jokaš nad pregrehami, kajti jaz bom tvojo žalost spremenil v blaženo veselje v nebesih.

Blagor tebi, slovenski narod, ker si lačen in žejen pravice božje, ki je zemlja ne pozna; vekomaj bo tvoj glad nasičen na nebeški pojedini in pogašena tvoja žeja z živim Virom, ob katerem bomo vso večnost skupaj sedeli.

Blagor tebi, slovenski narod, ker si usmiljen, ker v vsakem revežu mene vidiš in v vsakem tožečem moj glas slišiš, za vse boš poplačan ob pravičnem božjem prestolu.

Blagor tebi, slovenski narod, ker si čistega srca, ker si svojo čistost meni posvetil, zato boš na vse veke poplačan s krono večnega devigtva in z glasom pesmi, ki jo bodo znali samo tisti peti, ki so čistega srca.

Blagor tebi, slovenski narod, ker si miroljuben in herepeniš le po miru in tihem družinskem življenju. Nikdar nisi bil navdušen za orožje in nisi poznal meča. Za svojo miroljubnost boš poplačan z večnim božjim otroštvom.

In še zadnji blagor tebi, slovenski narod, ki si bil zaradi pravice, vere in ljubezni do Boga tako kruto preganjan, zaničevan in v prah teptan, mučen in bičan in kot živina v zakolj tiran in končno nedolžno izdan od njih, pri katerih si iskal zaščite. Nič ne maraj, narod moj! Moja je pravica in moje je maščevanje! Veseli in raduj se, narod moj, kajti tvoja zgodovina je večna. Tvoja lepa pisana trata se bo spremenila v nebeške livade in tebe čaka v nebesih večno žegnanje, ki ga vekomaj ne bo konec."

Tako je govoril Kristus slovenskemu narodu v letu trpljenja 1950 sredi bele Ljub-

**Slovenski duhovniki v domovini s pomožnim škofom Vovkom na čelu so se zbrali ob zlato-
mašnikoma Gnidovcu in Kralju (oba v sredi). Na desni škofa Vovka sedi stiški opat Kastelic,
na levi obeh zlato-
mašnikov pa prelat Grivec in mons. Zakrajšek.**

ljane na praznik Vseh svetnikov pri veliki maši.

Ko je božji Zveličar pogledal po svojih vernih, je videl, da imajo v očeh solze veselja. Vsi so pred Kristusom globoko uklonjeni: škof Anton, duhovniki, služabniki in ljudstvo, orgle in pevci, cvetje in svetniki na oltarjih. Vsi glasno vzdikajo: Slava Tebi, Kristus, vekomaj!

V svetem navdušenju za Kristusov evangelij in njegove resnice je škof Anton v imenu vseh vernikov zapel: Vero v vse, kar je božjega.

Ljudstvo moli vero. Vero v Boga, ki je vse ustvaril, kar je vidnega in nevidnega, nébes in zemljo, pisane slovenske trate in goreča srca, še celo sovražnike božjega imena je ustvaril On in jih vzdržuje s svojo roko, ker bi se Mu sicer ne mogli upirati. Bog se smeje njihovi hudobiji in potrpežljivo čaka, kdaj bodo prišli k pameti.

Globoka je danes vera naroda. Saj mu je to edino še preostalo v teh strašnih dneh stiske. Kakor da je Bog vice iz onostranosti preselil na zemljo, tako je danes na tisti blaženi grudi, kjer sta prej vladala mir in sreča.

Kakor na dlani imajo verniki svoja srca in jih Bogu darujejo. Le še srce je samo njihovo in božje. Teško bi kdaj kaj drugega darovali, saj so ob vse, čisto obubožani, raztr-

gani berači, bosí brezdomci v svojih lastnih domovih, prošnjaki v svoji hiši in prevžitkarji pri svoji skledi. Le srca si niso pustili vzeti. Zda ga polagajo na zlato pateno, da ga škof Anton daruje Bogu.

Pevci s kora tolažijo ljudstvo, ko kričeče glasno dopovedujejo vernikom, da so duše pravičnih pri Bogu in da jim sovražna zloba ni mogla škodovati. Oni, po strašnih preganjanjih, revolucijah in vojnah, uničevanjih in trpljenju, prebivajo v svetem božjem miru.

Sveta vdanost vlada v cerkvi. Ko je škof Anton globoko sklonjen nad oltar priklical še živega Boga med ljudstvo, so bile izpolnjene vse želje. Kdor ima Boga, ima vse.

Prekmalu je minila sveta Daritev. Prezgodaj je škof Anton odslovil varno ljudstvo. Tako lepo in tako mirno je v božjem hramu, kjer vlada sama ljubezen, mir in dobrota, kjer ni bojev in ni viharjev, ne svetne gredo-bije in strašnih tiranov, ki iz ljudi delajo sužnje.

Ko se je ljudstvo zavedlo, ni bilo več pred njim škofa Antona, ne duhovnikov in stražnikov. Luči so ugasnile, slovesnosti je konec. Nekam mračno je postalo v cerkvi. Samo skozi razredčene meglice dišečega kadila se blesketa večna luč. Je kakor drobni žarek upanja, ki bo spremljal verno ljudstvo v težko vsakdanjost strašnih dni... JANKO MERNIK

Smrt zaslužnega duhovnika

Prorektor bogoslovnega semenišča v Ljubljani monsignor Alojzij Markež je umrl dne 20. oktobra v Ljubljani, zadet od kapi, ko se je pripravil za sv. mašo v stolnici. Kdo ga ni poznal, ne samo med študenti, ki so ga desetletja imeli za ekonoma v škofovih zavodih v št. Vidu nad Ljubljano in nato v Baragovem semenišču! Rojen je bil na Jesenicah iz znane Markeževe družine, ki je dala Slovincem še drugega duhovnika v njegovem mlajšem bratu Francetu, ki je pred tremi leti umrl kot dekan v Zagorju ob Savi. Pokojni monsignor je po končanih bogoslovnih študijah takoj nastopil mesto ekonoma v škofovih zavodih, ki jih je v št. Vidu začel leta 1905 škof Jeglič. V velikih začetnih težavah in kasneje je bil ekonom Markež škofu vedno rešilna pomoč za zavode. Znana je izjava knezoškofa dr. Jegliča: Za dva duhovnika sem Bogu hvaležen, da mi jih je dal: za ekonoma Markeža, ki mi drži zavode, in za kanclerja mansignorja Steska, ki mi vodi škofijsko pisarno. Pa mu je resnično bil lahko tudi hvaležen.

Če naj označimo značaj in delo ekonoma Markeža, moramo reči: Bil je pravi duhovnik z lepimi sposobnostmi za duhovniško delo ki se ga ni nikdar otepal, zlasti pa je bil med redkimi duhovniki, ki je imel lepe gospodarske sposobnosti, katere je posvetil drugim, zlasti svojemu škofu! Dasi zelo zmožen, je bil preprost, po gorenjsko odkrit in zvest prijatelj zlasti duhovnikom-sobratom, katere je vedno rad imel pri sebi ter tudi sam prihajal k njim. Koliko je trpel zadnja leta, ni

nikdar pripovedoval, povedala je njegova nedarna smrt, ko mu je bolečina nad uničenimi ustanovami zrahljala zdravje. Umrl je v petek zjutraj ob petih. Njegovi domači so čuli s sestrami ob krsti, dokler ga niso v soboto ob 11 prenesli v stolnico k mrtvaškemu opravilu, kjer sta ga stražila dva bogoslovca do poldne, ko ga je prišel iskat pogrebni avto iz žal, da ga je prepeljal na Jesenice, kjer so ga hoteli pokopati. Po molitvah številne duhovščine so bogoslovci prenesli krsto na voz in jo zasuli s cvetjem. Peljali so ga mimo št. Vida, kraja tolikoletnega njegovega delovanja, do Marije Pomagaj na Brezjah. Tam se je zbrala vsa samostanska družina ter se z molitvijo poslovala od njega, ki je tolikokrat pomagal, tudi zvonovi so mu zapeli v slovo. Prepeljali so ga v rodno hišo, kjer so ga položili na mrtvaški oder obdanega z venci škofije, semenišča in domačih prijateljev. Prišel je v nedeljo popoldne pomožni škof Vovk v spremstvu dveh kanonikov ter 15 bogoslovcev. Truplo je blagoslovil pred hišo, nato je zbor bogoslovcev zapel žalostinko "Bratoljubje vlada v jami" in sprevod je krenil proti župni cerkvi.

V nabito polni cerkvi se je škof Vovk poslovil od pokojnega monsignorja s temi besedami: "Brezbožni svet trdi: Smrt je nesmišl, ter se zastojk trudi, da bi mu ne bilo treba umreti. Kakšna usodepolna zmeta. Strašna je smrt grešnika, dragocenost pa je v božjih očeh smrt pravičnega. In smrt pokojnega monsignorja je dragocenost pred očmi Gospodovimi. Saj je posvetil vse svoje

življenje slavi božji in svojemu bližnjemu. Njegovo delo, posvečeno zavodu sv. Stanislava, je tako obsežno, pomembno ter uspešno, da ne bo nikdar pozabljeno. Pretežno večino let so visele vse gospodarske skrbi tega zavoda na njegovih ramah. Nasil jih je hrabro, zavedajoč se velikega pomena zaupnega mu zavoda, katerega obstoj cerkveni zakonik vsaki škofiji naroča. Ko ga je od tega plodonosnega dela pregnal okupator iz Št. Vida v Ljubljano, je nemudoma organiziral zavod sv. Stanislava v nedograjenem Baragovem semenišču. Ko se je moral umakniti tudi od tam, je zasnoval zavod sv. Stanislava v majhnem obsegu v starem semenišču in ga vodil, dokler mu to ni bilo onemogočeno. Tako je izrpal vse možnosti, ki so se mu ponudile, da bi zadostil potrebam škofije po duhovskem naraščanju. Nato je prevzel vodstvo velikega semnišča, ki mu je bilo zaupano. Vedno je vstajal izredno zgodaj, da je mogel opraviti duhovniku predpisane molitve, katerih bi zaradi preobilne zaposlitve podnevi ne mogel opraviti. Zato smemo trdno upati, kolikor nam naša slaba vednost dopušča, da je pokojni monsignor že v nebesih, kjer uživa plačilo za svoje delo pri svojem Stvarniku in Plačniku. Zato lahko ponovimo, da je njegova smrt velika dragocenost v očeh Božjih.

Sprevod na pokopališče je bil tak kakor so ga Jeseničani vajeni za Vse svetnike. Na grobu mu je govoril v imenu teološke fakultete in mariborskega bogoslovja predstojnik mariborskega bogoslovja. V imenu nekdanjih zavodskih poslov g. Karel Ham, ki ga je slavil kot ljudomilega gospodarja.

Tudi Slovenci zunaj domovine smo pokojnemu gospodu hvaležni, kar je za skupne cerkvene ustanove v škofiji naredil. Bratu g. Valentinu in družini pa izrekamo sožalje!

Rimski romarji iz tržaške škofije slovenske narodnosti so se vrnili s pravim zmagoslavnim razpoloženjem, šlo jih je 292, italj. okr. 1800. V začetku je škofijski odbor za romanje povdarjal, da mora biti romanje za vernike obeh narodnosti skupno, kakih 7 tednov pred odhodom pa je prišla določba od istega odbora, naj gredo Slovenci in Italijani ločeno. Slovenci so šli hitro na delo ter organizirali romanje. V Rim so šli ločeno, tam so imeli svoje pobožnosti, kjer jim je zelo lepo govoril škof mons. Santin v slovenskem jeziku v baziliki sv. Petra. V začetku so bili slovenski romarji žalostni, ker pri skupni avdijenci niso bili posebej omenjeni. Vodstvo je vse naredilo in res so bili kasneje 11. septembra ob 6 popoldne sprejeti v Castel Gandolfo z drugimi narodnostmi tudi slovenski romarji. Sv. oče jih je spraševal, če so že opravili pobožnosti, če so bili pri sv. spovedi, podobno je prav po očetovsko z njimi govoril. Naši romarji so ga burno pozdravljali in mu za podoknico zapeli nekaj pesmi, med njimi "Marija skoz življenje voditi srečno znaš", ki je zbudila veliko odobravanje med domačini in od tujih romarjev. — Naslednji dan pa je tričlansko zastopstvo bilo sprejeto pri papežu v posebni avdijenci, poklonili so mu kip akad. kiparja Goršeta: Ecce homo s posvetilnim pismom v latinskem jeziku. Z navdušenjem

vsi romarji pripovedujejo, kako je romanje poteklo tudi glede hrane in stanovanja.

Slovenski romarji iz goriške skotije so odšli za sveto leto v Rim 11. septembra. Med tednom so opravili svetoletne pobožnosti, v salezijanski cerkvi presv. Srca Jezusovega so opravili pobožnost v čast Svetogorski Materi božji, kjer jim je govoril sedanji njen varuh dr. p. Hugo Bren. Višek veselja so pa doživeli v soboto 16. septembra, ko so bili v cerkvi sv. Petra sprejeti pri sv. očetu. V italijanskem jeziku je pozdravil romarske skupine iz različnih italijanskih škofij, omenil je tudi Gorico, nato pa obstal in v slovenskem jeziku rekel: "Pozdravljam tudi slovenske vernike goriške nadškofije!" Jasno je donel njegov glas in njegovemu pozdravu je odgovoril pozdrav Slovencev "Živel sveti oče!"

Frančiškanske novice. V januarju je bil pogojno izpuščen iz zapore provincijal p. Teodor. Biva na Viču, kjer je skoraj vsa hiša zasedena. Trije patri spijo v pisarni, p. Teodor je sedaj dobil svojo sobo. — Pogojno so izpustili na tri leta obsojenega p. Ruperta. Bil je na prisilnem delu v Beogradu.

V maju se je vršil v Ljubljani **provincijalni kapitelj**, kjer je bil ponovno izvoljen p. Teodor za provincijala. Kustos je še vedno p. Roman. Definitorji so pa: p. Arhangel, p. Ciprijan, p. Rupert in p. Bogdan. Tajnik provincije je p. Benjamin. P. Pij Goli si je zlomil hrbtenico, je sicer že na nogah, a ves izčrpan. Kakor izgleda, mislijo podražaviti vso sv. Goru, kamor prihaja vedno veliko ljudi, kljub temu, da ni tam Marije.

Na Brezjah vedno bolj onemogočujejo dušnopastirsko delo. Zdaj so tam trije patri, ki dobivajo pomoč iz Ljubljane.

P. Otmar oskrbuje župnijo Novo Gorico in župnijo Solkan, kjer ni župnika, dočim so kaplana odpeljali neznanokam. **P. Ferdinand** je v Sodražici povozil tovorni avto do smrti. — Na hrani so v **franciškanskem samostanu** v Ljubljani trije kapucini in štirje lazaristi, ki so jih signali z njihovih domov. Prost je samo stari del samostana, a še tukaj morajo dajati prenočišča tistim, ki jih pošlje oblast. Stanuje tam več svetnih duhovnikov. — Provincija ima v domovini po zadnjem poročilu **tri bogoslovce** v Ljubljani, od katerih sta dva bila že posvečena, in 5 klerikov, ki študirajo v Zagrebu, v Novem mestu pa sta letos dva klerika novincev. — **P. Karel**, voditelj novincev, oskrbuje osirotelo šmihelsko župnijo. — **V zaporu** so sledeči patri-frančiškani: P. Urban 15 let, p. Krizolog 7 let, p. Marjan 6 let ter p. Ildefonz in p. Henrik.

Tri nove številke lista slovenskih duhovnikov v Cirilmetodijskem društvu so izšle. Urejujejo ga trije: Dr. Miklavčič Maks, dr. Cajnkar Stanko, dekan teološke fakultete ter prof. Fr. Lipičnik. — Ti baje hočejo spravit pisane liste v sklad s cerkvenimi določbami, ko so prejšnji sodelavci Bajt, Lampret in Merz dobili svarilo iz Vatikana glede svojega delovanja, ki ni bilo v skladu z odločbo sv. Oficija iz l. 1949. Podobno svarilo sta dobila kan. Osterc in Pavlič iz Maribora. Zadnja dva sta svarilo poslušala in se ne udejstvujeta več, dočim Lampret in Merz delata naprej, ker sta aktivna člana komunistične partije.

Tito je sprejel novoizvoljenega srbskega patriarha, kateremu je obisk tudi vrnil, in sicer na sedežu patriarhije. Sprejema so se s Titom udeležili min. Djurić ter generalmajor Žeželj. S patriarhom so bili pa navzoči še člani sinoda srbske pravoslavne cerkve črnogorski metropolit Arsenije, raško-prizrenski episkop Vladimir, braničevski episkop Venjamin.

Cerkev v Grobljah pri Mengšu so zaprli in je prepovedano v njej opravljati službo božjo.

Slovenske usmiljenke v Skoplju, 68 po številu, živijo skupaj v neki hiši. Ene delajo v bolnici, druge v "jaslih", ali v sanatoriju za tuberkulozne.

Državna oblast v Jugoslaviji je postala milejša? Pred časom je obiskala Tita delegacija treh protestantskih škofov iz Združenih držav. Ob tej priliki naj bi se začelo spreminjeno razmerje do treh ver: katoliške, pravoslavne in protestantske. Vlada naj bi postala bolj spravljiva in se ne bi več vmešavala v duhovske zadeve. Stiri protestantske cerkve so vrnili prvotnemu namenu in dovolili bogoslužje. Jugoslovanska armada je vrnila patriarhovo palačo in najstarejše semenišče. Izvršilo se je prvo umeščenje katoliškega škofa v Pazinu (kakor smo poročali že v zadnji številki DŽ). Najvažnejše izboljšanje za pravoslavno duhovščino je obnova pouka verouka v osnovnih šolah, ki se bo mogel učiti neovirano V eni točki pa Tito ne mara popustiti, namreč da bi izpustil nadškofa dr. Stepinca, češ kolikor bi si pridobil s tem prijateljev, bi si nakopal doma sovražnikov.

Duhovniške spremembe na Tržaškem. Na Opčinah je bil inštaliran za župnika dosedanji župni upravitelj Silvani. — Prestavljeni so: g. Janežič iz Proseka v Mačkolje, g. Jahomin iz Mačkolj v Opčine, g. Grmek iz Opčin v Ricmanje, g. Rogatec iz Plavij na Prosek.

Blagoslov novega semenišča so imeli v Trstu v nedeljo 1. oktobra. Za to slavnost je prišel iz Rima bivši beneški patriarh Piazza, sedaj tajnik konzistorijalne kongregacije. Poleg njega so bili navzoči še nadškof iz Tridenta, škofa msgr. Santin iz Trsta ter škof iz Belluna, duhovniki in okrog 10.000 vernikov. V posebnem govoru je kardinal povdral pomen semenišča. Zahvalil se je domači škof, ki je v govoru povedal: Pomagali so slovenski in italijanski verniki, zato pripada semenišče obojim. Imeli so lepo akademijo, pri kateri je sodeloval zbor iz sv. Justa in salezijanska godba.

Marijino slavlje so imeli Slovenci iz STO 17. septembra na Opčinah. Obhajali so prvo obletnico romanja fatimske Matere božje in se znova izročili v varstvo Brezmadežnemu Srcu Marijinemu, č. g. Stanko Janežič je vernikom Marijo predstavil kot zgled zvestobe in borbenega krščanskega življenja. V imenu škofa mons. Santina je vernikom spregovoril kan. mons. Salvatori, v slovenskem in italijanskem jeziku, vzpodbujal je množico, naj še vnaprej vztraja v Marijinem češčenju, ki je tako značilno za Slovence. Izjavil je, da so bile slovenske župnije prve, ki so si upale izvesti to romanje fatimske Matere božje na

STO in tako obsedile organizirano brezboštvo.

Blagoslovili so nov prosvetni dom na Bazovici 30. julija. Veliko ljudi se je zbralo, saj so rekli "ples imamo za vsakim voglom, otvoritev prosvetnega doma je pa le enkrat". — Lepo okrašena dvorana je sprejela ljudstvo, ki je napeto sledilo slovesnosti, ko je stopil na oder g. župnik, in ga po kratkem nagovoru blagoslovil. Deklica je nato prerazala slovensko zastavico, ki je vezala oba prostora. Na odru, ki se je odprl, so stali že pevci, ki so pod vodstvom organista g. Fonde zapeli nekaj pesmi. Sledila je deklamacija dijakinj, ki so lepo deklamirale Gregorčičevo "Naš narodni dom", nakar so nastopili igralci, ki so pod vodstvom č. g. Zorka uprizorili Jalnovo igro "Dom". Ljudstvo je bilo silno navdušeno. Tako je ob pomoči Cerkve spet zraslo novo kulturno in prosvetno središče na Slovenskem Primorskem.

Marijin dan so imeli zadnjo avgustovo nedeljo v vaseh **Dolina-Boljunc**. Prišlo je silno veliko vernikov ter tudi duhovnikov iz okolice in iz mesta, po številu 12. Marjansko procesijo so imeli tudi v Mačkoljah.

Lepo **Marjansko procesijo** so imeli na **Bazovici**, ki je zbrala veliko ljudi. G. Janežič jim je povdral, kako važnost ima Marija v življenju vsakega kristjana.

Katehetski tečaj so priredili slovenski duhovniki v prvi polovici oktobra v Trstu. — Za škofijskega voditelja slovenskih Marijinih družb v tržaški škofiji je bil imenovan č. g. Silvani Natal, dekan na Opčinah.

Slovenci v Celovcu so 2. septembra začeli z vrsto **prosvetnih večerov**, zavedajoč se, da jih bo le kulturno delo rešilo smrti v tujem morju. Zbirali se bodo v prostorih Mohorjeve družbe. Prosvetni večer je začel v imenu kulturnega odseka Narodnega sveta prof. dr. Val. Inzko. Spomnil se je važnih obletnic kakor ustanovitve Mohorjeve družbe, rojstev škofa Slomška, Einspielerja, potem je bilo pa glavno predavanje o Antonu Martinu Slomšku, nazadnje pa je kvintet "Slavčki" zapel nekaj pesmi in tako spravil vse v lepo razpoloženje.

Slovenski študentje iz okolice Sel na Koroškem so zborovali dva dni v Selih. Domači g. župnik, svetnik Vauti, jim je odprl vrata svoje fare in svojega župnišča, da so zborovali dva dni. V nedeljo so napravili dve prireditvi vsem faranom in sicer dopoldne so igrali šaljevko "Repoštev", kjer so se vsi nasmejali do konca. Popoldne pa so v igri "Luč z gora" pokazali borbo mladega študenta za svoj ideal. — Po vsem tem so imeli zborovanje, kjer so jim v treh govorih najprej pokazali lepoto duhovskega poklica in potrebo moliti in delati za to. V drugem jim je švicarski pisatelj, vikar g. Šmid, ki je bil na zborovanju, pokazal lik slovenskega idealnega študenta. In nazadnje so jim pokazali še lepoto družinskega občestvenega življenja. Med petjem so se študentje veselili razšli na svoje domove.

Koroški Slovenci so koncem avgusta prišli s posebnim vlakom na **Sv. Višarje**, 2000 po številu.

Pastirjev glas

USODA NARODOV

BOŽJA PREVIDNOST V ŽIVLJENJU NARODNEGA VODITELJA. KONEC

Še enega vprašanja se moramo dotakniti v zvezi z Mojzesovo zgodbo: KAKO NAJ PRAVILNO PRESOJAMO POKONČAVANJE IN IZGANJANJE NARODOV? Sv. Pismo govori o tem, da je Bog včasih naravnost ukazal kak narod pokončati; zgodovina nam do današnjih dni pripoveduje, da so razni vladarji in njihovi narodi svoje sosedne narode preganjali, izganjali in pokončevali, da so sebi razširili "življenjski prostor". Prvo je zasluzena božja kazen nezvestemu narodu, drugo je krivica, ki vpije do Boga po maščevanju in ji prej ali slej sledi božja kazen. Mi moramo skušati Boga pojmovati takšnega, kakršen se nam je razodel, popolnega v vseh svojih lastnostih, ne pa takega, kakor bi ga rade imele naše nape in strasti. Mi želimo, da bi bil Bog brezmejen v usmiljenju in ljubezni, v pravičnosti pa le kadar gre za plačevanje dobrih del; kadar gre pa za kaznovanje grehov, nezvestobe, upora zoper božjo voljo, tedaj pa želimo, da bi bila njegova pravičnost mehka, popustljiva, majhna, ki dobrovoljno skozi prste pogleda z razumevajočim nasmehom svojim porednim otrokom. Toda taka pravičnost ni krepost, ni dobra lastnost, ampak slabost, pomanjkljivost. Bog pa ni slabič, temveč neizmerno močan, svet in tudi neizmerno pravičen. V luči tega verskega spoznanja moremo pravilno presoditi mučno vprašanje, na katero iščemo odgovora.

Bog ni Izraelcem obljubil prazne dežele, ampak obljudeno. Ni bila sicer tako gosto naseljena, kakor nekateri deli sveta danes, a stanovalci so bili tam in uživali sadeže zemlje. Da so imeli Izraelci prostor, so se morala nekatera ljudstva umakniti. Kako je to s pravičnostjo združljivo? Sicer verujemo, da je Bog vrhovni gospodar nad vsemi stvarmi, narodi in ljudstva so njegova last, in vsa zemlja,

človekov dom, je božja, pa vendar vprašujemo: zakaj ene izganjaš, druge pa naseljuješ? Na to nam da Bog sam odgovor, ki ga je Mojzes v svoji tretji knjigi v 18. poglavju zapisal. V tem poglavju Mojzes zapisuje božje naredbe glede zakonskega življenja, prepovedi skrunjenja zakona in nečistovanja, zlasti tiste grde zablode poganov, ki so nekatere malike častili z nečistovanjem — to je višek satanove lažnivosti, s katero je ljudi toliko zmotil, da so najvišje bitje častili z grehi, ki so Gospodu gnusoba. Ob koncu po glavja pa stojijo tele besede Gospodove: "Ne oskrunjajte se z nobeno teh reči! Kajti z vsem tem so se oskrunjali narodi, ki jih preženem pred vami. Dežela je bila oskrunjena, zato obiščem njeno krivdo na njej, da dežela izbluje svoje prebivalce. Spolnajte torej moje postave in moje zapovedi in ne delajte nobene izmed teh gnusob, potem vas ne bo izbljuvala dežela, ker bi jo bili oskrunili... Kdor koli stori katero koli izmed teh gnusob, vsi, ki to delajo, naj bodo iztrebljeni iz sredine svojega ljudstva." In končno še posebej potrdi te svoje besede, ko zaključí z vzklikom: "JAZ, GOSPOD, SEM VAŠ BOG!"

Tako gleda in presoja Bog, neskončno pravični. Morda je to za koga nekaj novega. Nova stran božjega bistva se nam odkriva. Bog sodi tako: Grehi ne oskrunjajo samo duše človekove, ne samo vsega človeka po duhu in telesu, ampak tudi kraj, kjer človek greši, deželo, v kateri prebiva. Greh je pred neskončno svetim Bogom gnusoba, ki oskruni prav vse, s čimer pride v dotik. Čim grši so grehi, čim hujše so žalitve, tem hujše je vse oskrunjeno: človek in dežela. Vemo, kateri grehi krščanskih narodov so taki, ki so velika gnusoba pred Gospodom in oskrunjajo narode in dežele: bogoklet-

stvo, onečaščenje Gospodovega dne, zloraba zakona in nečistovanje ter krivice zoper bližnjega. Takih grehov bi med kristjani ne smelo biti — morali bi jih iztrebiti. No, ni mi treba napisati, sami presodite, v koliko so narodi in dežele oskrunjeni v božjih očeh — koliko je naš narod in naša domovina prizadeta. Marija v Fatimi je trdila, da že ne more več zadrževati kaznujoče roke svojega Sina, da ne bi kaznovala sveta, ki ne neha Gospoda žaliti in z gnusobnimi grehi izživati. Če je danes Bog še tako pravičen, kakor je bil v Stari zavezi, potem vemo, kaj narode čaka, če se v poslednjem trenutku ne spametujejo in nehajo nadalje delati gnusobe pred Gospodom. In Bog je še tak, kakor je bil, njegova pravičnost se ni spremenila. Če v luči božje pravičnosti presojamo dosedanje vojske in novo prihajajočo z vsem strahotnim atomskim orožjem, potem nam ne bo težko umeti, da bo Bog dopustil, da se narodi med seboj pokončavajo in drugim vrednejšim prostor naredé in da bo z gnusobo grehov oskrunjene dežele očistil ogenj atomskih bomb.

Tudi svojemu izvoljenemu ljudstvu je Bog zagrozil z isto usodo, če kdaj odpade od njega in se poda na pot malikovanja. Ko je kralj Salomon pozidal tempelj v Jeruzalem in ga dal slovesno posvetiti, se mu je prikazal Gospod in mu med drugim rekel: "Če se boste vi in vaši sinovi od mene odvrnili in ne boste hodili za menoj in ne boste ohranili mojih zapovedi, ki sem vam jih dal, temveč boste šli in častili tuje bogove in jih molili; potem bom potrebil Izrael iz zemlje, ki sem jim jo dal, in tempelj, ki sem ga posvetil svojemu imenu, bom vrgel izpred svojega obličja, in Izrael bo v pregovor in posmeh vsem ljudstvom". — In tudi to grožnjo je Bog moral izpolniti nad nezvestim ljudstvom, prisilili so ga sami, da jim je to storil do današnjega dne.

Kdor po lastni krivdi ne izpolni naloge, ki mu jo je Bog naložil, tega Bog odstavi in pokliče drugega na njegovo mesto. — To velja za narode in za vsakega poedinca. Sveti Janez je v svojem razodetju po božjem narekovanju pisal angelu (škofu) v Efezu: "Zoper tebe imam, da si opustil svojo prvotno ljubezen. Pomni torej, odkod si padel in se spreobrni in oprav-

ljaj prva dela. Ako pa ne, pridem k tebi, in, če se ne spreobrneš, premaknem tvoj svečnik z njegovega mesta." — Vsak ima svoje mesto od Boga določeno, na tem mestu naj sveti kakor svečnik s svojimi dobrimi deli. Če pa razširja temo in smrad z gnusnimi grehi, ga Bog odmakne in na njegovo mesto postavi drugega; koliko svečnikov je pravični Bog že predstavil — narodov in poedincev!

Bog ima čas — zato zna dolgo, po naših pojmih predolgo čakati. V zgodovini narodov računa s stoletji. Amalek je napadel Izraelove sinove, ko so prišli v Sinajsko pogorje (o tem je bilo pisano v članku prejšnje številke DŽ): Po zmagi nad njim je Bog rekel Mojzesu: "Zapiši to v spomin in v knjigo in zabiči Jozuetu, da bom spomin na Amaleka docela izbrisal izpod neba." Božja pravičnost je sklenila Amaleka izbrisati iz površja zemlje za kazen, ker se je protivil načrtu, ki ga je Bog imel s svojim ljudstvom, in ker je napadel "izseljence", ki so mirno potovali proti obljubljeni deželi, in pobil vse, ki so bolehali in pešali v zadnjem krdelu. Nehote se pri tem spomnimo na naše fante in može, katere so poslali v roke krvavih rabljev tisti, ki so jih sprva sprejeli v zaščito. — Mojzes je pred svojo smrtjo Jozueta še enkrat opomnil na to, da izvrši nad Amalekom določeno kazen, in pristavil: "Ne pozabi!" Ker je Bog enako usmiljen kakor pravičen, je čakal štiri sto let, da morda Amalek obžaluje krivico in jo popravi. Štiri sto let je imel priložnost za to, a je ni porabil, zavoljo tega je Bog moral končno prvemu kralju Izraela, Savlu, naročiti: "Pojdi in pobij Amaleka in vse njegovo pokončaj, ne prizanesi mu in ne poželi njegove reči." Kar je še bilo ostankov Amaleka, je na božji ukaz moral kralj David pokončati, da se je božja kazen dovršila nad nespokornim narodom tako, da ni sledu več o njem.

Zgodovina pripoveduje mnogo takih primerov. Niso izginili le stari poganski narodi, tudi krščanskim ni bilo prizaneseno, če niso izpolnili zgodovinske naloge, katero jim je Bog naložil. Spominjam samo na Gote. Mogočen narod so bili nekoč. Njih država je segala od obale Črnega morja v današnjo Finsko. Ko so se dvignili iz svoje dežele, so preplavili vso srednjo in južno Evropo od Balkana

preko Italije in Francije do Španije in še v severno Afriko so posegli. Sprejeli so krščanstvo, po božjem načrtu bi morali nesti Kristusov nauk vsem narodom od Carigrada do Gibraltarja. Toda izneverili so se tej nalogi, priključili so se Arijevi krivi veri, ki je učila, da Kristus ni bil Sin božji — namesto pravega krščanstva so nesli krivo vero po deželah Evrope in jo z nasiljem in preganjanjem vsiljevali narodom. Niso bili vredni, da bi postali vodilni narod v Evropi, izginili so in se razlezli kakor se voda, iz struge vržena, razleze in jo zemlja popije.

Znana je napoved Device Marije v Fatimi, da bodo v drugi svetovni vojski — zdi se, da še ni končana — nekateri "narodi" uničeni, pokončani. Nejasno je, ali so mišljeni narodi ali države, ker beseda "nación" pomeni oboje. Ta napoved se povsem sklada s sodbami božje pravičnosti nad narodi, ki svoje naloge niso izvršili. Morda jim je Bog dal na razpolago dolga stoletja in z brezmejno potrpežljivostjo čakal, kdaj se bodo spamestovali in vršili to, kar jim je naložil v njihovo lastno korist. Iz teh božjih sodb spoznamo, da je Bog strašno resen v svoji pravičnosti. Ne varajmo se! Božja pravičnost je dejstvo, sto in tisočkrat dokazano v svetem pismu in v vsej zgodovini človeškega rodu. Njegovi pravičnosti nihče ne uide. Mislimo na to! Tudi maščevanje vseh krivic, ki smo jih osebno in kot narod pretrpeli, prepustimo božji pravičnosti. Skrbimo pa za to, da na nas njegova pravičnost ne bo našla ničesar, kar bi morala kaznovati, temveč mnogo takega, kar bo mogla preobilno poplačati.

Še nekoliko globlje pogledjmo v izraze božje pravičnosti, ki mnoge straši, pa bomo v ozadju strašnih božjih sodb zagledali svetle žarke vseobjemajoče ljubezni. Grozne katastrofe so zadele posameznike in cele narode; mnogi narodi so bili popolnoma uničeni, drugi le deloma, toliko da se je njih število znižalo, da niso več mnogo pomenili. — Med njimi je poginilo mnogo čisto nedolžnih, pobožnih in svetih. Bog pa, ki z druge strani gleda na naše zemeljsko življenje, ve, da naše bivanje na zemlji ni nekaj končnega, defi-

nitivnega, ampak le nekaj začasnega, prehodnega, kratka doba šolanja in preizkušnje. NI NAS USTVARIL ZA PAR DESETLETIJ ŽIVLJENJA TU, AMPAK ZA VEČNO ŽIVLJENJE PRI SEBI. Tega ne smemo pozabiti! Če ne presojamo svoje življenje s tega večnega stališča, vidimo vse napak in krivo. Edino pravilno perspektivo dobimo, če se postavimo na stališče božje. Od tam pregledujmo svoje življenje in vse dogodke na svetu. Božji načrt z vsakim človekom in z vsakim narodom je, pripeljati jih k sebi, ker zase jih je ustvaril. Pri Bogu je naš cilj. Bog pa vodi ljudi na razne načine k sebi. Ene skozi mirno življenje, druge skozi trpljenje, tretje skozi mučeništvo. Če Bog del naroda "uniči", to se pravi, dopusti, da je v vojski ali v kakšni naravni katastrofi ali po nečloveško krivičnem postopanju (koncentracijsko taborišče, prisilno delo, stradanje v ječah) ali po smrtni obsodbi pokončan, ima Bog pri tem namen: duše teh ljudi po najkrajši poti privedi k sebi v nebesa. Izrecno trdi sv. Peter, da so se ljudje po vesoljnem potopu zadnji trenutek, ko jim je voda že segala dobesedno do vratu, skesali svoje prejšnje brezbožnosti in se tako za večnost rešili. Isto velja za vse trpljenje, ki so ga morali prenašati med vojsko, v begunstvu in še sedaj pod krivičnim nasiljem mnogokje. Na milijone ljudi se je v tem trpljenju zateklo k Bogu in se rešilo v nebesa, ki so v mirnih in ugodnih razmerah živeli odtujeni Bogu, in bi tudi takšni umrli, ako bi Bog ne bil dopustil, da jim je bilo vse odvzeto in so morali iti skozi nepopisno trpljenje. In stotisoči drugi, ki so prej v mirnih letih živeli pobožno in božje zapovedi spolnjevali, so si v trpljenju, s katerim so jih krivičniki mučili, zaslužili nedogledno visoko stopnjo blaženosti. To gledanje in presojanje ni gola domišljija, to je najbolj resnična stvarnost, zakaj tisto JE v pravem pomenu besede, kar je za večnost. Z mrdostjo, ki ji ni primere, z ljubeznijo, ki je brez meja, vodi pravični Bog poedince in narode k sebi. Ali se mu ne bomo torej prepustili brezpogojno in z vsem zaupanjem?

Škof GREGORIJ ROŽMAN

MED ROJAKI V SVOBODI

JUBILEJ SLOVENSKE USMILJENKE

Tisti od naših rojakov, ki so po sili razmer morali prve mesece svojega bivanja v Argentini stanovati v skupnem bivališču "Fraternal", se morda še spominjajo neke usmiljene sestre, ki je iz sosednjega samostana skoro dnevno prihajala med nje in jim zlasti v prvih tiskah toliko pomagala. To je bila s. Olga Angela Ponikvar, ki bi ji človek ne prisodil dosti več kot 50 let, pa jih bo prihodnje leto slavila že sedemdeset. Letos pa praznuje zanjo pač še imenitnejši jubilej: petdesetletnico svojega redovnega življenja, sicer 8. decembra. Slovenski pevski zbor "Gallus" bo šel k slovesnosti prepevat, v zahvalo Bogu, da je dal slovenski redovnici moč, tako dolgo dobo se žrtvovati po tako različnih krajih sveta za blagor bližnjega.

Slavljenka je bila rojena 7. maja 1881 na Blokah pri Fari. Ljudsko šolo je obiskovala doma, učiteljišče pa v Ljubljani pri uršulinah. V družbo usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega je vstopila v Gradcu 28. novembra 1900 in bila sprejeta 8. decembra. Takoj po preoblecju je bila poslana v Maccdonijo, kjer je delovala v Kukusu blizu Soluna. Ostala je tam kakih 14 let in učila vse predmete v bolgarščini, poleg tega pa še francoščino. Tedaj so pa v Carigradu izgnali vse francoske usmiljenke. Ker je pa predstojništvo tamkaj želelo ohraniti cvetoče posto-

janke, je poslalo tjakaj namesto Francozini osem Slovenk, med njimi s. Olga. Tam je ostala 5 let in poučevala dečke. Po končani svetovni vojni je bila poklicana nazaj v Kukuš, kjer je ostala do leta 1923. Ker je takratno predstojništvo jugoslovanske p. ovince potrebovalo kako sestro za podučevanje francoščine, je prišla s. Olga v Ljubljano, kjer je v Lichtenthurnovem zavodu delovala do 30. junija 1927; učila je klavir in francoščino. Leta 1927 pa se je odzvala vabilu božjemu po novih žrtvah in je odšla v **Junio Ameriko**, kjer je silno manjkalo delavk. V Argentino je prišla 24. avgusta 1927, kjer torej deluje že nad 23 let kot učiteljica. Med tem ji je božja previdnost preskrbela presenečenje: določena je bila za spremljevalko neki bolni sestri na potovanju v **USA**, kjer je po 38 letih videla svet svojega brata, zasluznega mons. Jerneja Ponikvarja. Imela je še drugega brata duhovnika, lazarista g. Jakoba Ponikvarja, ki je pred nekaj leti v Ljubljani umrl. — S. Olga še danes poučuje tukajšnjo mladež, rada se udeležuje slovenskih prireditev in pomaga, kjer more. "**Duhovno življenje**" ji častita k izrednemu jubileju in ji želi še veliko let blagoslovljenega delovanja v **Kristusovem kraljestvu!**

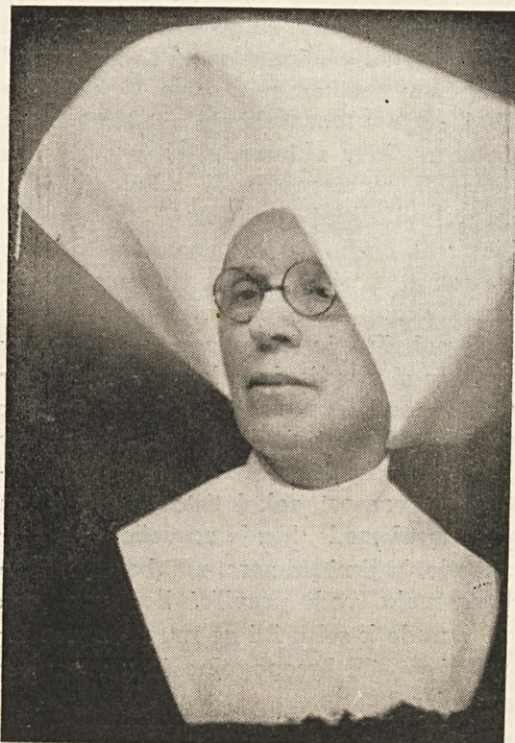
BUENOS AIRES IN OKOLICA

Mesec prireditev bi mogli imenovati mesec oktober slovenski naseljenci v Buenos Airesu in okolici.

Koncert je priredil pevski zbor Gallus v proslavo štiristoletnice rojstva slovenskega skladatelja Gallus-Petelina. Izbrali so si lepo dvorano jezuitskega kolegija El Salvador na Callao. Ne bomo se spuščali v strokovno oceno, samo to je povedati, da so ljudje zadovoljni odhajali iz dvorane in da je treba pohvaliti pevce, ki kljub velikim žrtvam hodijo k vajah, in s tem preskrbe nekaj lepih ur umetniškega veselja rojakom v tujini. — Naslednji dan 16. oktobra so pa pevci Gallusa imeli **cerkveni koncert v cerkvi sv. Julije**, katerega so ponudili g. župniku Figallo v prid novi dvorani, v kateri se ves čas zbor vadil, pa je pogorela. Koncerta se je udeležilo zelo veliko argentinskih ljudi, ki so bili prevzeti nad petjem. — Zboru se je zahvaliti za dar 200 pesov, ki ga je poklonil Slovenski Vincencijevi konferenci od čistega dobička nedeljskega koncerta.

Misijsko nedeljo smo lepo praznovali zlasti v cerkvi z molitvijo že dopoldne pri maši, popoldne pa smo imeli molitveno uro v salezijanski cerkvi na Belgrano, kjer imamo nedeljsko službo božjo, nakar je bilo v dvorani zborovanje DŠV, o čemer več poročajo KM.

Občni zbor je imela Slovenska Fantovska zveza prav na misijsko nedeljo. Po podanih poročilih in razgovoru in oceni dela odbora v preteklem letu so si izvolili odbor z g. Horvatom Avgustom na čelu. Versko-mo-

ralna vzgoja, za katero skrbo njihov duhovni vodja g. Mernik, in narodna zvestoba ter razvedrilo, to je program, ki naše fante zbira dvakrat na mesec v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejja. Želimo jim, da bi mogli v SFZ zbrati čimveč slovenskih fantov in zanje tudi čimveč narediti.

Državnega evharističnega kongresa, ki je bil od 21. do 29. oktobra za vso Argentino v Rosario, se je udeležila tudi skupina rojakov iz Buenos Airesa. V nedeljo Kristusa Kralja zjutraj so imeli Slovenci posebno svojo mašo v kapeli provincijalne hiše slovenskih šolskih sester. Kar lepo število se je udeležilo tudi rojakov, ki stalno živijo v Rosario. Pri sv. maši, ki jo je s pridigo opravil g. Orehar, so ves čas lepo prepevali slovenske pesmi. Popoldne so se tudi Slovenci udeležili procesije in videli navdušenje, ki so ga pokazali domačini v svoji preprosti veri.

Proslavili smo tudi praznik Kristusa Kralja. Dopoldne smo imeli sv. maše, kakor druge nedelje. Na Belgrano je sv. mašo opravil g. Mernik. — Popoldne pa so se Slovenci zbrali v lepi dvorani kolegija šolskih bratov na Rio Bamba, da tudi zunaj cerkve praznik proslave. Združena je bila proslava Kristusa Kralja z misijonsko mislijo. Pozdravila sta g. Šuštaršič Dušan za fante in gđc. Mirjam Peršuh za dekleta. G. Fink je pa imel priložnostni govor o temeljih pravega kraljestva Kristusa Kralja. Nazadnje je č. g. Lenček L. ob karti razložil "Naš pogled na svet". Drugi del proslave je bil "Slehernik", misterij, ki še vedno zgrabi in vpliva. Režiral je delo g. Jeločnik, sodeloval je tudi "Gallus".

Opravilo za mrtve smo imeli tudi letos Slovenci na Chacariti. Zbralo se je lepo število rojakov, katerim je g. Hladnik v kratkem govoru spomnil misel dneva, nato pa sta z g. Oreharjem opravila molitve za rajne. Marsikdo je šel na Chacarito, ker ni mogel obiskati grobov v domovini. Pevski zbor "Gallus" je zapel "Ecce quomodo moritur justus" ter "Oj Doberdob".

Novo mašo g. Cirila Kumpa, salezijanca, smo imeli 5. novembra. Posvetil ga je papežev legat z drugimi 50 na kongresu v Rosario. Kot štajerski rojak pa si je zaželel opraviti novo mašo med rojaki. Kar prav je prišlo, da to nedeljo nismo imeli prostora na Belgrano, in smo šli v Don Boscov zavod v Ramos Mejja. Kraj je lep in cerkev prostorna. Že davno pred deseto so se začeli zbirati Slovenci. Komaj so čakali, da je prišel novomašnik pred cerkev, kjer ga je nagovoril g. Pintarič in mu po govoru izročil novomašni križ. Ob vstopu v cerkev ga je pozdravila stara pesem "Novomašnik, bo!" pozdravljen. V slavnostnem govoru je g. Mernik pokazal na veselje, da imamo duhovnika-Slovenca. Pri sv. maši je pel pevski zbor "Gallus", Popoldne ob pol 7 pa se je zbralo kakih 200 fantov in mnogo slovenskih duhovnikov. V cerkvi je pridigal g. Skvarča, nato so bile pete litanije, končno pa večerja ozir. prigrizek za vse fante z govori in petjem združena.

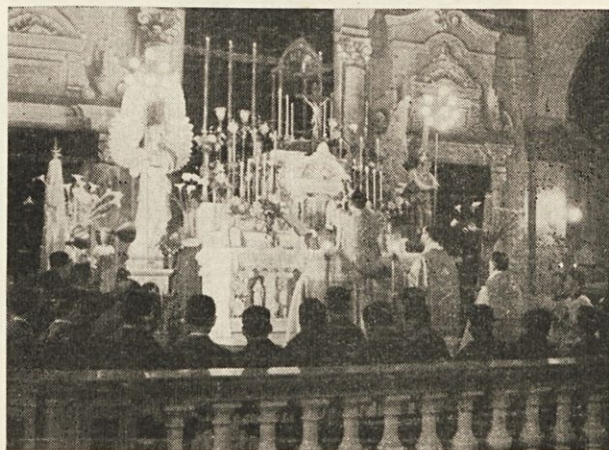
Obnovo posvetitve Brezmadežnemu Srcu Marijinemu smo imeli isto popoldne 5. novembra ob pol 4 v romarski cerkvi Nova Pombeja. Udeležba je nekoliko trpela zato, ker

Zgoraj in spodaj: Z nove maše g. Kumpa
(Foto Erjavec)

je dopoldanska slavnost nove maše dolgo trajala in ljudi tudi utrudila, ko so komaj prišli domov. Pa se jih je zbralo lepo število, dasi premalo za tako slovesnost. Po govoru g. župnika Malija, smo imeli pete litanije, ki jih je ob asistenci gg. Lenčka in Petka imel g. Orehar, po litanijah pa smo vsi skupno odmolili posvetilno molitev. Pri vsej slovesnosti je prepeval pevski zbor iz Ramos Mejja.

Mesec verskega tiska smo imeli v Argentini. Njegov namen je bil razširiti in utrditi verski tisk med slovenskimi naseljenci. Nemogoče je popisati, koliko kilometrov poti so prevozili in prehodili požrtvovalni poverjeniki v Capitalu samem in okolici. Več sto ljudi je bilo treba obiskati, jih poprositi za naročnino in tiskovni sklad. Uspeh ni izostal. Lepo višino naročnine so prinesli in tudi tiskovnemu skladu so lepo pomagali.

Marsikateri od beguncev je že pal v tujo zemljo... Na vernih duš smo jih obiskovali in molili za pokoj njih duš

Tragična smrt družinskega očeta. G. Franc Kovač, doma iz Kočevskega, se je naselil pred leti v št. Vidu-Brod ter bil zaposlen v tamožnji tekstilni tovarni. Ob enem z drugimi je moral od doma, ko je komaj zgradil hišico. Šel je skozi vse begunsko življenje, zvest svoji ženi in skrben za otroke. Ko je prišel v Argentino, so po njegovem delu popraševali in tudi njega osebno radi imeli. Pokopali so ga v spremstvu rojakov na pokopališču v San Justo. Naj Bog poskrbi za ženo in otroke, katerim iskreno sožalje!

MENDOZA

Versko življenje med mendoškimi Slovenci lepo uspeva. Z velikimi žrtvami prihajajo

Skupina rojakov v Kanadi

stari in mladi k slovenski službi božji. Povečini poje cerkveni zbor, ki ima po vsej Mendozi lep sloves, od časa do časa pa imamo ljudsko petje. Obhajilna miza je zelo lepo obiskana. Razveseljivo je in pozornost vzbuja, da se evharistične mize udeležuje lepo število mož in dozorevajočih fantov. Le-ti so naš up in naša nada. Otroci pa redno in točno prihajajo k verouku. Zares se čutimo med seboj povezani kot ena družina.

Naš slovenski pevski zbor, ki mu dirigira g. prof. Bajuk Božidar, opravlja lepo apostolsko delo, ko se odziva vabilu mendoških župnikov in hodi prepevat na njihove verske prireditve; od zadnjih naj bo omenjeno žegnanje in birmovanje v farni cerkvi v Vila Jovita, dne 16. julija, kjer je naš zbor pel latinsko mašo, za konec po še nekaj slovenskih pesmi na izrecno željo g. župnika p. Antonia iz kongregacije Don Orione.

V nedeljo 20. avgusta so patri Klaretinci proslavili beatifikacijo svojega ustanovitelja v fari Srca Marijinega. Za to priliko je daroval slovesno pontifikalno mašo mendoški škof mons. Alofonz M. Buteler. Zopet je prepeval naš zbor pri tej slovesnosti.

V nedeljo 20. avgusta so patri Klaretinci kjer župniku č. g. Ivan Tomažič, praznovala god svoje patrone. Ob tej priliki se zbere v Santi Rosi velika množica ljudi in tudi vse provincialne oblasti, kakor tudi prevzvišeni škof. Naš pevski zbor se je odpeljal s posebnim avtobusom iz Mendoze, kamor je dobri dve uri daleč. Pel je latinsko mašo. Pri slovesnosti je zbor škofu mons. Butelerju zapel še dve slovenski narodni pesmi in žel veliko priznanje in pohvalo. Res so žrtve, ko se je treba potruditi veliko večerov k pevski vaji in je treba žrtvovati veliko časa, a se zavedamo, da s petjem dajemo čast Bogu in vršimo svoj apostolat, ko pomagamo privabljeti ljudi k cerkvenim slovesnostim, ki jih naše petje zelo poveča in polepša, včasih sploh omogoča.

V nedeljo 24. septembra, smrtni dan svetniškega škofa Antona Martina Slomškega, je tukajšnje "Društvo Slovencev" priredilo Slomškovo proslavo v spomin 150 letnice njegovega rojstva. Ob petih popoldne smo imeli v kapeli Bratov Marianistov na Avenida San Martin lavretanske litanije in blagoslov. Nato se je vršila proslava v dvorani pod kapelo. Zbralo se je nad vse pričakovanje veliko ljudi: Možje in fantje, žene in dekleta ter šolarji, mnoge mamice s kupom otročičev, kar nam daje lepo spričevalo in tudi pri domačinih vzbuja pozornost. — Najprej je g. ravn. Marko Bajuk, predsednik "Društva Slovencev" v Mendozi, pozdravil vse navzoče in otvoril proslavo. Nato je g. kaplan Janez Malenšek v spomjnskem govoru podal življenjepis velikega škofa, povdaril njegove zasluge za čast božjo, za katoliško Cerkev in za slovenski narod. Nepregledno je delo Slomškovo, zato se je omejil na njegovo delo kot duhovnika in škofa-dušnega pastirja, kot narodnega buditelja in vzgojitelja, kot borca za narodove pravice in predvsem kot izvrstnega šolnika in vzgojitelja mladine. Z željo, da bi bil proglašen blaženim, je pozval poslušalce, naj mu

vedno izkažemo čast, ki mu gre, kot je Slomšek sam izrazil: "Kdor svojih slavnih prednikov ne časti, njih naslednik biti vreden ni." — Govoru je sledila pesem "Oj preljubo veselje", ki jo je zelo občuteno podal naš cerkveni pevski zbor. — Vrstile so se deklamacije in recitacije: Bog za vse skrbi, Sedanji svet, Tri najlepše rože, Kdo je vse ustvaril, O materinem jeziku. — Prof. Bajuk je priredil prizor "Blaže in Nežica v nedeljski šoli". Nastopilo je 10 otrok in nekaj odraslih. Prizor je bil nad vse poučen pa tudi zabaven. — Za tem prizorom je sledila pesem "Večernica" in recitacija Slomškovega sestavka "Lepo petje, lepo srce". — Ko je zbor zapel še dve zdravici: "En hribček bom kupil" in "Slovenec Slovence vabi", je žel velikanski aplavz. Romantično lepa in nežna "Predica", katero je podal ravno ženski zbor, ni vzbudila samo lepih umetniških čustev, ampak nas je od vseh še najbolj ponesla v slovensko kmetško hišo, odkoder je izšla večina naših beguncev in ki je njenega duha znal Slomšek tako pristno podati in vezani besedi, Ipavec pa vglasbil. S pesmijo "Svetlo sonce" in "Lahko noč" se je dveurna proslava zaključila. G. Marko Bajuk je med posameznimi točkami napovedoval in razlagal naslednjo točko, da je tudi mladina mogla slediti in se uživljati v slovensko kmetško okolje, ki je večini mladine neznano. G. Plahuta, naš slikar, je za to priliko napravil zelo povečano sliko škofa Antona Martina Slomškega. — Za dve uri smo se preselili v našo lepo domovino, v čase, ko je bilo še lepo. Nato pa smo se duhovno pokrepčani razkropili v vrvež bogate Mendoze, ki je pravo nasprotje doživetelega.

1. oktobra je pevski zbor prepeval latinsko mašo na žegnanju v Las Heras in istega dne v farni cerkvi sv. Avguština, popoldne pa zopet pri procesiji v Las Heras. Samo ljubi Bog ve, koliko dobrega naredijo naši pevci, ki v tej napol misijonski deželi presenetijo ljudi z dovršenim cerkvenim petjem.

Zadnje čase smo poleg zborovega petja začeli obnavljati tudi cerkveno ljudsko petje, ki je potrebno zlasti otrokom in mladini, pa tudi starim srce ogreje.

Na misijonsko nedeljo smo imeli Slovenci v farni cerkvi Srca Marijinega zelo obiskano molitveno uro za misijone. Ne da bi se bahali, moramo ugotoviti, da je od okrog 350 Slovencev prišlo k uri nad 100 ljudi, dočim je bila za celo Mendozo, ki šteje 100.000 ljudi, ena molitvena ura in je prišlo k njej le okrog 70 oseb.

Bog daj, da bi Slovenci ostali zmeraj ponižni in duhovno globoki! Pozdravljamo vse znance po svetu!

ZDRUŽENE DRŽAVE SEVERNE AMERIKE

Slovenski duhovniki pomagajo dr. Rožmanu pri njegovi skrbi za semenišče. Na povabilo msgr. Omana so se zbrali slovenski duhovniki v Clevelandu. Tam jim je škof dr. Rožman razložil svojo skrb za semenišče v Argentini in za pet bogoslovcev, ki študirajo

P. Bazilij OFM se podaja k novi maši po vrtu Lemontskega samostana v USA

po raznih krajih Evrope, za katere mora on prav tako skrbeti. — Iz zborovanja so trije duhovniki kot odborniki naslovili proglas drugim duhovnikom in vernikom, kjer pravijo: Prosimi moramo Boga za duhovske poklice. A poleg molitve je treba tudi denarno žrtvovati v ta namen, v našem primeru: Treba je denarno Prezvzišenemu priskočiti na pomoč, da bo mogel vzdržati naš prepotrebni zavod: semenišče. Vsi duhovniki smo mu na sestanku obljubili, napraviti posebno zbirko v cerkvi in vernikom razložiti nujnost te zbirke, ter navdušiti še posamezne, da za eno leto darujejo skupaj 15 dolarjev. Toliko je namreč po dosedanjih cenah najmanj potrebno za vzdrževanje semenišča. Seveda pa pri tem ni všteta obleka, knjige in zdravniška oskrba. Po posameznih farah bodo določeni dobri moške in žene, ki bodo iskali te 15 dollarske dobrotnike slovenskega semenišča. Lahko pa se izroči ta vsota tudi domačemu duhovniku, ki jo bo gotovo rad poslal naprej, ali pa pošlje komu izmed treh podpisanih, ki so bili izvoljeni v odbor v pomoč Prezvzišenemu v tej zadevi. Ali naj pustimo, da naša stara domovina utone v brezboštvo? In to bo, ako ne bo duhovnikov, zadosti duhovnikov... Dopis so podpisali: Rev. Baznik, Rev. Cimperman, Rev. Jager.

Mnogo novonaseljenih rojakov je pohitelo na novo mašo priljubljeno p. Bazilija

VI, OBLAKI, GA ROSITE...

"Mama, zakaj je imel danes duhovnik pri sveti maši temnomoder plašč? Zdelo se mi je v cerkvi vse tako žalostno," je rekel Tonček nami na prvo adventno nedeljo, ko so prišli od maše.

"Otroci, danes smo začeli advent. Advent pomeni prihod. Spominja nas na tiste žalostne čase, ko so ljudje pričakovali Odreženika in hrepeneli po njem. V tem času so ljudje delali velike grehe. Zato so bili zelo nesrečni. Tudi tisti, ki so lepo živeli, so bili žalostni, ker so ljudje tako žalili Boga. Zato so vsi

Angelci se uče peti "Sveta noč, blažena noč" Otroci, ali jo vi vsi znate peti? — Na desni vam kaže slika, kako Marija že nese Jezuščka.

prosili, da bi se jih Bog usmili in jim poslal Odreženika." Tako je razlagala mama.

"Mama, mi pa že imamo Jezusa v tabernaklju, zato nam ni treba nič več po njem hrepeneti in ga pričakovati," pravi Tonček. "Res je, mi imamo Odreženika. Jezus je med nami v tabernaklju," odgovori mama. "Toda, otroci, koliko ljudi danes živi, kakor bi ne bilo Jezusa med nami. Ne marajo ga. Nočejo ga poznati in sperejeti. Brezbožniki Jezusa sovražijo, prezirajo in preganjajo. V deželah, kjer vladajo, trgajo Jezusa iz src nedolžnih otrok. Hočejo jih pridobiti, da bi tudi oni sovražili Jezusa. Več milijonov poganskih otrok še ne pozna Jezusa, ker k njim še ni bilo misijonarjev, ki bi jim o njem govorili. Vsi ti otroci so prav tako nesrečni kakor so bili ljudje, ki so pričakovali Odreženika. Zato moramo v adventu zanje še vedno prositi: "Pridi, Odreženik sveta!" Prosimo moramo za veliki povratek grešnikov k Bogu. Vi, otroci, morate pa posebno moliti v tem času, da bi vsi otroci na zemlji spoznali Jezusa, Odreženika sveta, in se veselili božičnih praznikov, kakor se jih veselite vi.

Tudi na vaša srca trka v adventu Jezus. Prebivati hoče v njih. Zato morate iz svojih src pomesti vse, kar Jezusu ni všeč, ves grešni prah, vso grdobijo. V adventu morate delati Jezusu veselje. Lepše morate moliti, raje ubogati, več potrpeti drug z drugim..."

O, VE LESENE JASLICE...

"Mama, ali ste doma tudi imeli jaslice?" vpraša Metka. "Seveda smo jih imeli. Pa kako so bile lepe! Naš ata je doma naredil tako lepe jaslice, da so jih vsi sosedje občudovali."

"Mama, ali bomo tudi letos naredili jaslice?" vpraša Janko. "Seveda jih bomo. Ata morate prositi, da nam bo pomagal. Narediti moramo zelo lepe jaslice." Tako je rekla mama in odšla v kuhinjo.

Ata je šel po maši obiskat svoje znance.

Ko se je vrnil domov, so ga vsi otroci prosili, če jim bo pomagal narediti jaslice. Ata je obljubil, da jim bo naredil zelo lepe jaslice. Potem jim je pokazal vse, kar je že kupil za jaslice. Toda zelo pridni morajo biti in mamu radi ubogati.

V adventu so vsi otroci vsak večer z atom in mamu molili rožni venec za grešnike in za otroke, ki še ne poznajo Jezusa. Po molitvi so vedno tudi zapeli: "Vi, oblaki ga rosite" ali "Lepa si, lupa si, roža Marija".

Zadnji teden pred božičem so začeli delati jaslice. Iz debelega papirja so naredili ograjo in jo zeleno pobarvali. Namesto mahu so posušili travo, z njo naredili več manjših hribčkov in en večji grič — za mesto Betlehem, potem pa po njej razgrnili papir, ki je bil pobarvan kakor mah. Na ta papir so prilepili pastirje, ovčke in mlinčke na veter. Med palme iz papirja so postavili hlevček, ki ga je ata naredil iz velike, suhe trave, ki raste v močvirju. Nad betlehemske poljane so pritrdili na žico angela, ki naznanja, da je Jezus rojen. Zadnji večer so postavili v hlevček tudi Jezuščka na slami, Marijo in Jožefa. Vsak večer, ko so delali jaslice, so prepevali božične pesmi. Ko so gli otroci spat, je ata še napeljal elektriko.

TONČKOVA POMLAD

Tončku sonce sreče sijé,
dan najlepši pričakuje,
zanj, ki se za nas daruje
mu srcé nedolžno bije.

"Jezus, pridi, pridi k meni!"
Tonček vsak dan lepše prosi,
cvetje mu ljubezni trosi
v duši, ujemu posvečeni.

"Jezus, ti pomlad si moja,
moja sreča in veselje,
tebe iščejo vse želje,
moja duša vsa je tvoja."

LUČKA GORI.

V izbici naši	Radi otroci
pa lučka gori,	Marijo imamo,
naša Marija	vsak dan cvetlice
na smeh se drži.	in srca ji damo.

V izbici naši
pa lučka gori...
Tiho bodimo,
naš Jezušček spi!

Na sveti večer so najprej v sobi in kuhinji pokadili in pokropili, potem pa so večerjali. Po večerji je ata povabil mamu in otroke k jaslicam. Ko je prižgal lučke, so vse jaslice zažarele v raznih barvah. Ata je prebral iz svetega pisma, kako je prišel Jezus na svet. Potem so pred jaslicami molili vse tri dele rožnega venca, nato pa prepevali božične pesmi. Otrokom se je zdelo tako lepo kakor v nebesih...

Tile fantiči so bili ministrantje pri prošnjih procesijah na Rakovniku, ko smo bili še doma. Kdo ve, bo kateri postal celo duhovnik...?

EN SAM DUHOVNIK...

Tam v začetku šolskega leta je bilo. Tudi Peter je šel v šolo — četrto že. V zavodsko šolo, seveda, kot "medio pupilo". "Tam se več naučijo," je povedala mama, "in pa: učitelji — padri le bolj skrbijo za fante, kakor pa v zunanjih šolah."

Pa je bil križ s Petrom — kot vsako leto. Kakor se je trudil in trudil, zlepa mu ni šlo v glavo. In še kar se je naučil, je kmalu pozabil. Mama se je že bala, da ga bodo dali nazaj v tretji razred. Pa glej! Prav tedaj, ko se je zdelo, da s Petrom ne bo nič, se je zgodilo nekaj čudnega.

Nekega dne je učitelj v šoli govoril o dragih kamnih: dijamantih, rubinih, safirih in podobno. Kazal je tudi posnetke teh dragih kamnov. Seveda samo kosce steklenih kristalov, ki so pa žareli v čudovitih barvah.

Pa se oglasi mlad pobič v prvi klopi: "Koliko bi pa stal takle rubin, ko bi bil pravi?"

Učitelj dvigne kot oreh velik kos steklene kristala, ki se je lesketal v rdečkasti barvi: "No, točno tega ne vem. Vsekakor pa nekaj tisoč pesov."

Vzklik začudenja se je izvil učencem iz prsi. O takem bogastvu niso še nikdar sanjali. Pobiču pa, ki se je preje oglasil, je ušla misel: "Oh, to pa ni za nas. Smo preveč revni!"

Učitelj se pa oglasi: "Revni? No, ne vem, kako bi rekel. Dragih kamnov res nimate.

imate pa nekaj drugega, kar je vredno veliko, veliko več. Vsaka vaša duša je več vredna kot vsi zakladi sveta!"

Moik je legel na razred. Kakor odsotni so strmeli fantički v učitelja in razmišljali o doslej neznanem čudesu: vsaka njihova duša je več vredna kakor vse drugo! Kako malo so doslej skrbeli za ta božji zaklad, ki ga nosijo v sebi? In če se duša pogubi — kaj s tem zakladom? Bogu ga ukradejo in ga dajo hudobnemu duhu.

Še enkrat se oglasi radovedni pobič: "Potem, potem pa storijo duhovniki največ dobrega, ker pomagajo dušam v nebesa. Kaj ne, gospod?"

"Da!" pritrdi učitelj. "En sam dober duhovnik naredi več dobrega, kot vsi učenjaki sveta! — No, pa še drugič kaj več o tem. Sedaj se pa učimo dalje!"

Res, učili so se dalje. A kaj so se učili, tega Peter ni vedel. Ni slišal prav ničesar. V duši so mu še vedno zvenele učiteljeve besede: "En sam dober duhovnik..." Skoraj da ni vedel, kdaj se je pouk končal. Ko je prišel domov, je pa celo pozabil pozdraviti mamo, tako je bil zamišljen.

"No, Peter, že spet nisi znal v šoli, kaj ne, pa si bil kregan," ga pozdravi mama, ko ga zagleda tako zamišljenega.

"Ne, mama! Saj še vprašan nisem bil. Ampak nekaj drugega je!" In stopi čisto k mami ter ji zašepeta na uho: "Mama, jaz bom pa postal duhovnik!"

Vsa začudena mama pogleda in ne ve, kaj bi. Oh, kako si je včasih želela, da bi Peter postal duhovnik. A ko je pričel z učenjem v šoli, je videla, da mu ne gre preveč od rok. Zato mu pa tiste misli ni nikoli omenila. Na, sedaj je pa kar sam prišel z njo na dan.

"Pa kako, Peter, da si prišel na to misel?"

Peter ji pove vse, kar je slišal v šoli. In je končal z besedami: "Veš, mama, duhovnik postati, to je največja sreča na svetu!"

Vsa vesela poljubi mama Petra na čelo: "Pa poskusi, Peter. Morda bo pa le šlo!"

In vse kaže, da bo res šlo. Počasi, pa vendar. Saj se Peter nič več ne uči, kot preje. Le kar se nauči, vedno ponavlja, da mu ne uide iz glave. Ponavlja, ko pomaga mami pri delu; ko pospravlja in pometa kuhinjo; še celo med igranjem si kliče v sponzo to, kar se je naučil.

Sedaj, ko gre leto h koncu, je Peter med najboljšimi. Pa mu ni nič zato. Saj misli vedno le na učiteljeve besede: "En sam dober duhovnik..." In to bi Peter rad postal!

INE

KAMENČEK

Pri otrocih se res še odrasel človek kaj do- brega nauči. Vsaj jaz sem se zadnjič, ko sem srečal Barico.

"Kam, Barica?" jo ustavim.

"V trgovino po soli in moke. Pekli bomo."

"Pa kaj? šepaš? Kaj si si pa naredila na nogi?"

"Oh, nič!" je odgovorila kakor v zadregi in zardela.

"No, nekaj že mora biti, drugače ne bi šepala," sem silil vanjo.

Oklevala je nekaj časa, potem po odgovo- rila: "Povem, samo doma ne smete nič po- vedati. Najbrže bi mami ne bilo všeč."

Ko sem obljubil, da bom molčal, je začela: "Veste, zadnjič so nam gospod pripovedovali o dušah v vicah. Toľiko trpe, pa si same ne mo- rejo prav nič pomagati. Mi jim pa lahko ve- liko pomagamo: z molitvami, dobrimi deli in premagovanjem. Tudi jaz bi jim rada po- magala. Zato pa dam vselej, ko grem od doma, kamenček v čevelj, Maľo boli, pa saj prav to hočem. Kaj mislite, ali s tem kaj po- magam dušam v vicah?"

"O, prav gotovo, Barica. Pa vendar — ne bi raje molila v ta namen? Mislim, da bi bilo tako bolj prav!"

"Saj molim tudi. A zdi se mi: če duše v vicah trpe, moram tudi jaz trpeti, če jim hočem veliko pomagati. Se vam ne zdi?"

"Že, že! Samo v takih stvareh je prav, da poslušamo odrasle. Zato pa le vprašaj mamo, če smeš ali ne."

"Vi bi dovolili, kaj ne, gospod?"

"Jaz? No, mislim, da bi. O, seveda bi!"

"No, potem je pa kar prav. Hvala lepa! Pa zlogom!" In je odšepala dalje proti trgovini.

Kaj sem hotel? Gledal sem za njo in raz- nišljaj, kaj naj si sam naložim, da bom vsaj malo podoben mali Barici. INE

JAZ PA VEM...

1. Kateri je bil prvi Jezusov čudež.
2. Kdaj posebno molimo za verne duše.
3. Kaj je učil Jezus.
4. S kom govorimo, kadar molimo.
5. Kaj pomeni beseda "advent".

Odgovore pošljite na uredništvo D. ž. Tri- je, ki bodo prav odgovorili, dobe po eno mla- dinsko knjigo.

ODGOVORI na prejšnja vprašanja:

1. Na svetu smo zato, da bi živeli po božji volji in se zveličali.
2. Moliti smo dolžni, ker brez molitve ne bi mogli prav živeti in ker je molitev zapo- vedal Jezus.

OB STUDENČKU

Tiho žubori studenček,
Tilka plete rožni venček
svoji lepi domovini,
ožarjeni v bolečini.

Vsak dan ga Mariji nosi:
"Reši domovino!" prosi.
Božje Dete jo poslušaj,
ker mu všeč je njena duša.

Tilka Jezuščku verjame,
vselej srečna ga objame...
Ko konča svoj rožni venček,
gre poslušat spet studenček.

Žarko

3. Ime Jezus pomeni Odrešenik ali Zve- ličar.

4. Deli rožnega venca so: veseli, žalostni in častitljivi del.

5. "Jezus je delal čudeže, da bi ljudem pomagal in da je dokazal, da je poslan od Boga.

Na gornja vprašanja smo prejeli samo dva odgovora... Oba sta pravilna. Enega je poslal Martinčič Franci iz Lanusa, drugega pa — ne vemo, kdo, ker ni bilo pod odgovori nikjer imena... Žrebanja ni bilo nič, ampak kar oba reševalca prejmeta vsak po eno lepo slo- vensko mladinsko knjigo, ki naj jo prideta iskat v Dušnopastirsko pisarno na Victor Mar- tinez.

Spodaj vidite deklco v narodni noži. Kako dostojna, pa zato nič manj krasna je!

VSEBINA NOV. - DEC. STEVILKE

VSEBINA:	Stran.	VSEBINA:	Stran.
Naslovna slika: Slovenski kot v Lujanski baziljki (Foto DŽ)	644 a	Zahvala dobrotnikom	691
"Vzeta je Marija v nebesa" (Škof Gregorij Rožman	644 b	Teološka fakulteta 1945—50	695
(Dogma Marijinega vnebovzeta (Gnidovec)	646	Dokumenti	698
Vera (Igor)	647	Cvet in sad na Kitajskem	703
Brezmadežni Materi Vnebovzeti (Jože Svet)	648	Svet Krišusu (L. L. C. M.)	704
Siovinci na proglasitvi v Rimu (I. A.)	649	Praznovanje misijonske nedelje (L. L. C. M.)	708
Na potu k zornicam (Radoš)	657	Križ v črno Afriko (Poznič in Kergevan)	710
Zveličar nam je rojen zdaj (KAJ)	659	Novomašniki v misijonih (Pavlin in Jerman)	712
Tomaževe jaslice (N. Zemljak)	660	Iz notranjosti Kitajske (Anica in Albin Miklavčič)	713
Begunska družina (Kunčič)	661	Najbližji misijon	714
Neoddano pismo (Miha Krivec)	664	Oče Veikih jezer (Janko)	719
Naša srca (Ahčin)	665	Baragov teden v San Luisu	720
Papež Pij XII. o udeležbi delavcev v vodstvu podjetja (Ahčin)	669	Velika slovenska maša (Mernik)	721
Ljubezen, modrost in spoštovanje v vzgoji otrok (Hanželič)	672	Smrt zaslužnega duhovnika	724
Kako so Boštanjčev ata litanije peli (Kk)	674	Iz zaslužene domovine	725
Po katoliškem svetu	676	Usoda narodov (škof Rožman)	727
Poročilo ob petletnici slovenskega bogoslovnega semenjšča v tujini (nasiojna stran: Vladimir Mazi)	677	Med izseljenci	730
Za uvod in Vsebina (Odar)	678	Za naše male:	
Slovensko semenjšče v begunstvu	679	Vi, oblaki ga rosite! (Mali)	734
Življenje v begunskem semenjšču (Bogoslovci)	682	O ve, lesene jaslice (Malj)	734
		Tončkova pomlad, Lučka gori (Zaroko)	735
		En sam duhovnik (Ine)	736
		Vprašanja in odgovori — Ob studenčku (Ine)	737
		Kamenček (Ine)	737

OB KONCU LETNIKA

Hvaljen bodi Bog! Letnik 1950 "Duhovnega življenja" je zaključen. Okrog 750 strani obsega v celoti. Iskreni Bog povrne vsem številnim pisateljem in pesnikom, ki so nam te bogate strani napolnili s tako dragocenim in pestrim gradivom! Lepo jih prosimo, da ostanejo tudi v novem letniku 1951 "Duhovnemu življenju" zvesti in požrtvovalni sodelavci! Zahvala pa tudi našim dragim naročnikom, ki so razmeroma precej visoko naročnino v redu poravnali in s tem omogočili ne le srečen zaključek tega letnika, ampak tudi nadaljnje izhajanje lista. Še posebna zahvala pa onim velikodušnim dobrotnikom, ki so poleg naročnine prispevali še prostovoljne darove v tiskovni sklad in pa zlasti našim požrtvovalnim poverjenikom, ki so "Duhovno življenje" razdeljevali, naročnino in tiskovni sklad pobirali in pomagali s predragocenimi nasveti, ki jih bomo skušali v bodočem letniku kolikor le mogoče upoštevati! Letnik 1951 bistvenih sprememb ne bo doživel, tako da bodo naročniki prejeli mesec za mesecem spet tako bogato zakladnico koristnega in prijetnega branja kot letos, ne da bi morali plačati kaj višjo naročnino, kljub izdatno povečanim stroškom tiska. Tako ostane naročnina za "Duhovno življenje" za vse dežele ista tudi v letu 1951! Prosimo pa, da jo blagovoljite plačati čim prej, da bomo mogli takoj v začetku kupiti in plačati potrebni papir za celo leto naprej. Zlasti pa prosimo vse, ki količkar zmorejo, da ob plačevanju naročnine prostovoljno darujejo še knjig v tiskovni sklad, na katerega računamo v zaupanju na umevanje naših bralcev.

PRAV BLAGOSLOVLJENE IN VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE TER MILOSTI POLNO NOVO LETO ŽELI VSEM SODELAVCEM, NAROČNIKOM IN BRALCEM "DUHOVNO ŽIVLJENJE"

"La Vida Espiritual" — "Duhovno življenje" je slovenski duhovni mesečnik, ki ga izdaja konzorcij. — Uredništvo in uprava: Víctor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina. — Za izdajatelja, uredništvo in upravo: Ladislav Lenček CM. — Naročnina: Za Argentino polletna 20 pesov; za inozemstvo letna: USA 7 dolarjev; Kanada 8 dolarjev; Anglija 5 USA dolarjev; Čile 300 žilskih pesov; Italija 2000 lir; Francija 1000 frankov; Avstrija 50 šilingov.

ARGENTINO
CORREO
Suc. 5

TARIFA
REDUCIDA

Concesión
No. 2560